

Parapagimi për revistën.....	2
Kur arti bën përçarje	3
Feja tek muslimanët dhe tek të tjerët	4
Grupi i shpëtuar.....	7
Liria ka kushte sikur dhe durimi ka kufij.....	8
Braktisja e Kur'anit.....	11
Kur të këqinjtë ikën	14
Meqë egzistoj, dua të jem.....	17
“Ne të mjaftojmë ty kundër atyre që tallen”	20
Si dëmtohet pozita e fesë	24
Fara e zezë-nigella sativa	29
Kushtet e procedurës gjyqësore.....	31
Ambasadorët e Pejgamberit.....	32
Veçoritë e shtëpisë muslimane	36
Caku i vërtetë	38
Dasma	39
Imam Jahja El Kattan	40
Shah - Velijull-Ilah Ed Dehlevi.....	41
Abdur Rahman ibën Hasen Alu Shejh	43
Zejnul Abidin.....	44
Muaji Safer.....	47
Besimi në botën e fshehtë	49
Ndalimi i bartjes së fjalëve	55

Parapagimi për revistën

Parapagimi kushton gjithsej **10 euro** (dhjetë) për Europë, (përfshirë edhe Shqipërinë, Kosovën, Turqinë dhe ish republikat Jugosllave), **20 euro** për Kanada dhe Amerikë dhe vetëm **310 denarë** për parapaguesit nga Maqedonia. Me këtë parapagim brenda një viti juve ju dërgojmë 12 numra të revistës, prej numrit aktual kur ju parapaguheni. Në këtë çmim janë të përfshiera edhe harxhimet postare për dërgim të thjeshtë. Për parapagim mjafton që të dërgoni pajtimin tuaj me emrin dhe adresën e plotë në:

email: albislam@albislam.com

sms: +389 70 445 725

fax: +389 2 3230 827

tel: +389 2 3230 827 (çdo ditë, përveç të xhumasë dhe të dielës, prej 9 deri 16)

ose me postë në: rr: 110 nr: 5 1000 Shkup, Maqedoni

viti IV nr: 32

albislam@albislam.com

redaksia: Ramadan Ramadani (kryeredaktor)

rr: 110 nr: 5

Agim Bekiri (ndihmës kryeredaktor)

Çarshija e vjetër

Bekir Halimi, Talha Kurtishi,

1000 Shkup

Alajdin Idriz, Fatmir Zaimi, Ali Shabani

fax: +389 2 3230827

Del në fillim të muajit, kalendari i hixhretit, takvimi i Türkiye Diyanet Vakfı. Numri i ardhshëm: 30 03 2006

Boton: NUN-R DOOEL

Xhirollogaria: 300000001759616 Komercijalna Banka A.D. - Skopje (denar)

Xhirollogaria: 0270100209184 Komercijalna Banka A.D. - Skopje (euro)

rr. "Kej Dimitar Vlahov" 4

S.W.I.F.T. : KOB5MK2X

IBAN MK07300701002091869

Numri tatimor: 4030003487017

Revista është e regjistruar pranë Agjencisë për Informata të Maqedonisë nr. 02-124/2.

Shtypur në: Cetus Print -Shkup

Tirazhi: 1200 kopje

ISSN: 1409-6250

Kur arti bën përçarje

Duke qenë serioz në qëndrimet, reflektimet dhe reagimet tona, tregojmë maturi dhe joneglizhencë ndaj sjelljeve të njerëzve pa kulturë veprimi dhe keqpërdorimit të segmenteve demokratike siç është rasti me manipulimin e lirisë së shprehjes nga ana e shtypit evropian, ta konkretizoj, danez; një e drejtë e një lirie të tilla që shkel e përbuz ndjeshmërinë fetare, ngjall urrejtje, mostolerancë, jokorrektësi religjioze, promovon një globalizim pafe e anti-islam dhe tenton korrupsion shpirtëror e mental, tregon se ummeti islam, për momentin, gjendet në një sprovë shumë të madhe që imponon nevojën për ta përgatit zemrën dhe trurin për një konfrontim më serioz me të keqen momentale që s'është vetëm jo-islame por edhe jonjerëzore. Aty ku liria e njërit, shkel të drejtën e tjetrit, më nuk quhet liri.

Thjeshtë, kjo situatë është një metodë me një sfond konstant tendenceje kolonialistike. Një e keqe e instrumentalizuar që çon në getoizim, çrregullim dhe zvogëlon shpresat për bashkjetesë.

Kështu, të lënduar, duke përdorur kulturën e të drejtës së shprehjes së lirë, reagojmë dhe protestojmë ndaj përhapjes së këtij sindromi islamofobik. Duhet të bëhet

e ditur se e mira dhe e keqja kanë një limit që shërben jo si relativizues por si mënyrë mirëmbajtjeje të balancit moral, etik e human. Vetëdija altruiste nuk çon në shkrirje, por lehtëson mbarëvajtjen dhe vazhdimin e njerezisë.

Gjithë kjo arenë lufte reale, mediatike ndaj muslimanëve ose më mirë të them Islamit, me bën të pyes se ku është Zoti. Estagfirullah. Pastaj e realizoj se Allahu, xhel-le shanuhu, është Krijuesi dhe çdo gjë i përket Atij. Edhe muslimani, edhe jomuslimani. Ai ka në dorë çdo gjë. E sprovon krijesën e tij me aq sa ka mundësi të durojë vetë krijesa por kjo nuk fton në pasivitet dhe neglizhencë sepse sprova përmban përgjegjësi në vehte me të cilën si muslimani, si jomuslimani do të dalin para Zotit.

Në këtë gjendje mërzie, uroj të jemi të vetëdijshëm për situatën, të dijmë si të veprojmë dhe mbrojmë ate me të cilën Allahu, xhel-le shanuhu, na dalloj, me fe Islamit dhe Profet të fundit, Muhammedin, alejhis-selam, duke mos harruar se edhe pse imazhi i Pejgamberit nuk varet nga njeriu, është detyrë e çdo muslimani të tregojë mospëlqim ndaj sjelljeve të fundit të pahijshme.

Maide Bardhi-Ceka

Feja tek muslimanët dhe tek të tjerët

Qëndrimi i njeriut ndaj shumë gjërave në të cilat beson e bënë atë specifik në besimin dhe idenë e tij. Kështu mund të hasen njerëz që kanë ide të njëjta por dallojnë për nga mënyra se si ata u përmbahen, si i paraqesin dhe sa seriozisht janë në gjendje të u qëndrojnë besnikë ideve. E njëjta gjë është edhe me fenë.

Është shumë indikative se si Allahu i Madhëruar është shprehur lidhur me këtë problematikë kur ka thënë: “Fe (e vetme e pranuar) tek Allahu është Islami.” (Alu Imran, 19) Me këtë vihet në pah se fetë tjera edhe pse kushtimisht quhen fe, madje për disa prej tyre pretendohet të jenë fe monoteiste, ato sipas këtij kriteri nuk meritojnë të quhen fe. Posaçërisht kur e kemi parasysh se fjala din (që e përkthejmë fe) ka disa kuptime, por në kuptimin më të ngushtë mund ta përdorim si rruga e cila në mënyrë të sigurt e lidhë krijesën (njeriun) me Krijuesin (Allahun, Zotin e gjithësisë) atëherë kuptohet ajo që ka thënë Allahu se vetëm Islami është fe, ngase vetëm Islami shpie tek Allahu i Madhëruar. Sado që kemi mundësi gjithësesi të elaborojmë teorikisht vërtetësinë e këtij pohimi, nuk do të ndalemi shumë këtu ngase praktika është ajo që shumë më bindshëm dëshmon një gjë të tillë.

Së pari, doemos duhet të fokusohemi tek pozita që ka feja (dhe çdo pjesë e saj) tek muslimanët, duke cekur kalimthi se në Islam nuk është fe vetëm formaliteti, ashtu sikur nuk do të ishte vetëm brendia (konsiderata dhe të besuarit). Në realitet, të dyja këto, edhe besimi edhe forma me gjithë çka përmbajnë në vete, në mënyrë shumë komplekse e përbëjnë fenë Islame.

Të qenit musliman nënkupton të nënshtruarit plotësisht dhe pa rezervë ndaj asaj që ka shpallur Allahu e të njëjtën e ka komunikuar i Dërguari i Tij, Muhamedi, sal-Allahu alejhi ue sel-lem. Allahu kërkon prej njerëzve që ata plotësisht ti nënshtrihen dhe dorëzohen Atij, duke praktikuar maksimalisht atë që kanë mundësi prej mësimave të Tij. “O besimtarë, hyni në mënyrë të përkryer në Islam.” (Bekare, 208) Ky është një orientim i përgjithshëm që tregon se një hyrje e pjesërishtme në Islam, nuk konsiderohet nënshtrim i pranueshëm ndaj Allahut, e nëse ky nënshtrim bëhet në mënyrë selektive, atëherë ai gjithësesi është i papranueshëm.

Konkretisht, po që se dikush do të jetë musliman por jo edhe të pranojë se Musai, apo Isai (apo cilitdo pejgamber) kanë qenë të dërguar të Allahut, ai konsiderohet se as shpalljen që i ka zbritur Muhamedit sal-Allahu alejhi ue sel-lem nuk është duke e pranuar dhe besuar, ngase vet i Dërguari Muhammed ka kërkuar prej besimtarëve që assesi të mos bëjnë ndarje dhe dallime në mes të dërguarve të Allahut në aspektin e besimit dhe pranimi. Madje, për t’ia prerë rrugën një veçimi eventual, ka ndaluar që të diskutohet rreth vlerës dhe autoritetit të pejgamberëve, edhe pse dihet se nuk janë të gjithë të një pozite. Por nga aspekti i besimit të gjithë janë të të njëjtit rang, duhet të besohen të gjithë dhe mohimi i cilitdo prej tyre e bën njeriun kafir (jobesimtar). Thotë Allahu i Madhëruar: “Gjithësecili prej tyre (besimtarëve) beson në Allahun, melekët e Tij, librat dhe të Dërguarit e Tij. (Ata thonë): Ne nuk bëjmë asnjë dallim mes ndonjërit prej të Dër-

guarve të Tij.” (Bekare, 285) Dhe thotë: “Sigurisht, ata të cilët nuk besojnë Allahun dhe të Dërguarit e Tij dhe që duan të bëjnë dallime mes besimit në Allahun dhe të Dërguarit e Tij duke thënë: ‘Ne besojmë në disa prej tyre por i mohojmë të tjerët’, dhe që duan të bëjnë për vete një rrugë të ndërmjetme. Këta, në të vërtetë janë jo-besimtarë dhe për mohuesit Ne kemi përgatitur ndëshkim poshtërues.” (Nisa, 150-151) Kështu qëndron puna edhe me të gjitha parimet tjera të fesë Islame, ato nuk pranojnë ndarje dhe nuk ka hapësirë për qasje selektive.

Kjo tërësi e rregullave e bën Islamin shumë të veçantë në radhën e religjioneve dhe ideve ngase ai është një tërësi e rregullave, parimeve dhe dispozitave deri në detaje e rregulluar që funksionon në mënyrë shumë harmonike dhe secilit që Islamin e pranon për të jetuar me të ia rregullon jetën në mënyrë të përkryer. Një ndarje që kushtimisht u bëhet mësimeve islame në rregullat dhe dispozitat e besimit, ato të adhurimit dhe të mirësjelljes shërben vetëm sa për ti mësuar ato më lehtë, përndryshe parimi i nënshtrimit të plotë dhe hyrjes complete në Islam dëshmon se të gjitha rregullat dhe mësimet janë ngushtë të lidhura mes vete dhe përbëjnë një tërësi kompatible e cila nuk pranon ndarje apo praktikim parcial dhe selektiv. Natyra e këtillë e Islamit e bën specifik edhe praktikimin që atij ia bëjnë muslimanët dhe qëndrimin që ata kanë ndaj tij. Këtu rezultojnë dy gjëra: dallimi qenësor mes Islamit dhe feve tjera në aspektin teorik dhe dallimi praktik në qëndrime mes muslimanëve dhe të tjerëve.

Tek të tjerët hasim se feja nuk e ka këtë peshë. Për dallim prej Islamit, në krishterizëm p.sh., nëse dikush ofendon në

çfarëdo mënyre apo me çfarëdo motivi Jezu Krishtin, ai nuk anatemohehet dhe nuk konsiderohet i dalur nga feja. Kështu është rasti edhe me konceptin dhe qëndrimin e tyre ndaj Zotit. Respekti ndaj Tij, te Dërguarve të Tij, Shpalljes, etj., nuk është i definuar në mënyrë të saktë dhe i kanalizuar me dispozita të cilat duhet doemos te respektohen në mënyrë shumë të disiplinuar nga ana e besimtarëve. Nuk ka asnjë veprim të cilin njeriu nëse e bën mund të jetë e kontestuar përkatësia e tij ndaj fesë. Kjo tregon një tolerancë skajshmërisht të padefinuar që si rrjedhojë mund ta ketë humbjen e shenjtërisë së parimeve dhe kulteve që në esencë duhet të jenë të paprekshme. Ky fakt e bën Islamin specifik edhe nga ky aspekt ngesa ai është fe e rregullave dhe dispozitave që duhet respektuar me devotshmëri dhe tregohet respekt maksimal. Për këtë i hasim muslimanët shumë të kujdesshëm kur flasin për Allahun, të Dërguarin, Kur’anin, engjëjt, etj..

Nga ana tjetër, shumë prej njerëzve sot nuk mund ta kuptojnë pse dikush e ndien veten të ofenduar kur padrejtësisht preket personaliteti i Muhamedit sal-Allahu alejhi ue sel-lem, ngase logjika e tyre (edhe ajo fetare) nuk mund të kuptojë pse ky ofendim është kaq i rëndë. Kjo është rrjedhojë e humbjes së shenjtërisë së fesë dhe të çdo gjëje që është fetare në jetën e tyre. Madje, prej arsyeve që kemi pasur rast ti dëgjojmë nga ata që me publikimin e karikaturave ofenduese për të Dërguarin e Islamit kanë treguar korrektësinë dhe seriozitetin e tyre, është edhe se ata kanë publikuar karikatura edhe me Jezu Krishtin, madje edhe më fyese dhe nuk e ka bërë askush të madhe këtë punë. Ne u themi atyre se edhe për personalitetin e Isaut ne ofendohemi dhe reagojmë, ndërsa ju nuk

keni mundësi të kuptoni peshën e këtij krimi ngase në zemrat tuaja nuk ka mbetur edhe respekti më i vogël ndaj fesë, Zotit, të Dërguarve, e kështu me radhë. Këto gjëra duhet që në mënyrë shumë precize dhe të disiplinuar të definohen nga autoritetet kishtarë dhe që fesë (qoftë edhe asaj të krishterë) ti kthehet autoriteti tek njerëzit. Përndryshe, vetëm Allahu e di se çfarë do të ndodhte sikur kohë pas kohe, promovuesit e antivlerave, në emër të lirisë së shprehjes, në mënyrë të ndryshme të blasfemonin e të ofendonin. Cilido që do të dëshironte të inicioje turbullira dhe të shkaktoje trazira do të merrej me veprime të këtilla, ngase ata që besimin në Zotin e kanë zgjedhur moto të jetës së tyre gjithsesi do të ndiheshin të ofenduar dhe reagimet do të ishin të pashmangshme. Ironia e këtyre provokimeve është më e rrezikshme ngase bëhet me arsyetim tejet të tejdukshëm dhe të palogjikshëm të gjoja promovimit të lirisë së shprehjes. Kurrë njëherë nuk mund të bëhet e drejta dhe liria e shprehjes aq e ngushtë sa që atë ta komentojnë keqbërësit sipas qejfit të tyre. I mençuri e di se me këtë bëhen dy gabime, secili më i rëndë se tjetri: ofendimi i komuniteteve në tërësi dhe keqpërdorimi i lirisë së shprehjes.

Nëse vërtetë, feja tek të krishterët dhe të tjerët nuk gëzon kurrfarë autoriteti, gjë që është e mjerueshme, ne thërrasim që së paku vlerat njerëzore, dinjiteti dhe bindjet e të tjerëve të respektohen. Të kihen parasysh vet vlerat që perëndimi i promovon dhe për to lufton si: liria e besimit, e drejta për të jetuar pa qenë i shtypur, eksploatuar dhe ofenduar.

Nëse njerëzimi është hutuar deri në atë masë sa që nuk dinë se si duhet të respektohet tjetri ne i thërrasim që të

shërbejnë me udhëzimet hyjnore, që janë absolute dhe të pandryshueshme, të shpallura dhe proklamuar para afro 15 shekujve, ku Krijuesi i gjithësisë, Allahu Fuqiplotë na mëson respektin që duhet të kemi ndaj të tjerëve, duke thënë: “Dhe mos i ofendoni ata që adhurojnë përveç Allahut, e që si pasojë ata të ofendojnë Allahun duke mos ditur.” (En’am, 108) Kjo na mëson si duhet të respektojmë tjetrin, bindjet dhe besimin e tij. Madje edhe nëse ato bindje janë të pabaza dhe të gabuara si mund të jetë idhujtaria, prapë se prapë ofendimet nuk janë zgjidhje. Njeriu duhet munduar që gabimet ti përmirësojë por jo me vrazhdësi dhe agresivitet, e lëre më me ofendime dhe blasfemi.

Kjo sikur edhe shumë gjëra tjera e bën Islamin të veçantë, e bën fe me plotë kuptimin e fjalës, e bën të vetmen rrugë e cila shpie tek Allahu, kënaqësia, mëshira dhe shpërblimi i Tij në botën tjetër, e paraprakisht është garanci për lumturi e sukses në këtë botë. E vërteta ekziston, por jo të gjithë e dinë. Jo të gjithë e vërejnë, shohin dhe përfitojnë prej dritës së saj. Kur njeriu e sheh një të sëmurë apo të hendikepuar duhet të falënderojë Allahun në mënyrë të veçantë për shëndetin që ia ka dhuruar, kur e sheh një të verbër, jetë mirënjohës për dhuntinë e të pamurit. Si musliman, kur i shoh njerëzit duke e fyer Krijuesin, të Dërguarit e Tij, shpalljen dhe fenë them: o Zot, sikur të isha injorant dhe i paskrupullt si janë ata, ndoshta do të gaboja edhe më shumë, andaj të jam mirënjohës që më ke udhëzuar në rrugën e drejtë, më ke mësuar si të besoj dhe adhuroj Ty, e ti respektoj e të jem korrekt edhe ndaj të tjerëve.

Ekrem Avdiu

Grupi i shpëtuar

Grupi i shpëtuar (el-firkatun naxhije). Ky emër është marrë nga kuptimi i hadithit të përçarjes së umetit në 73 grupe, të cilët do të përfundojnë të gjithë në zjarr, përveç një grupi që do të shpëtojë. Për këtë arsye, grupi që Pejgamberi, alejhis-selam, ka lajmëruar se do të shpëtojë, ka marrë emrin “grupi i shpëtuar”. Ibën Tejmijje ka thënë: “Përderisa ‘grupi i shpëtuar’ është cilësuar se janë pasuesit e sahabeve që shoqëruan Pejgamberin, dhe kjo gjë është simboli dhe rruga e ‘ehli sunetit’, atëherë ata janë grupi i shpëtuar.

Pala e ndihmuar (et taifetul mesure). I dërguari i Allahut në hadithin e Muavijes ka thënë: “Do të vazhdojë të qëndrojë një grup prej umetit tim i kapur pas së vërtetës. Atyre nuk u bën dëm askush që i braktis (nuk i ndihmon) apo i kundërshton. Kështu ata do të vazhdojnë të jenë ngadhnjimtarrë, triumfues e të shfaqur mes njerëzve derisa të vijë Dita e Gjykimit.” (Muslim).

Gjithashtu në një hadith tjetër, të cilin e transmeton Theubani, i Dërguari i Allahut ka thënë: “Do të vazhdojë një grup prej umetit tim të jetë i shfaqur e ngadhnjimtarr me të vërtetën, të cilin nuk e dëmton ai që e braktis dhe nuk e ndihmon. Ai do të vazhdojë të qëndrojë i pandryshueshëm derisa të vijë Dita e Gjykimit.” Transmeton Muslimi. Këtë hadith e kanë transmetuar edhe mjaft të tjerë nga shokët e Pejgamberit, gjë e cila tregon se hadithi është i njohur, ose “mutevatir”.

Dijetarët kanë thënë se “pala e ndihmuar” janë të diturit rreth hadithit të Muhamedit. Prej dijetarëve që e kanë thënë këtë, përmendim këtu Abdullah ibnul Mubarek, Ali ibnul Medini, Jezid ibën Harun, Ahmed ibën Hanbel, Ahmed ibën Sinan, Muhamed ibën Ismail el Buhari etj.

Të diturit rreth hadithit të Pejgamberit janë “pala e ndihmuar”, sepse ata e njohin Sunetin dhe çdo gjë që ka të bëjë me hadithin. Ata janë njerëzit më të ditur rreth Sunetit të Pejgamberit, udhëzimit të tij, sjelljes e moralit të tij, lufrave të tij dhe të çdo gjëje që lidhet me të. Gjithashtu, sepse ata e praktikojnë dhe e zbatojnë Sunetin dhe i japin përparësi atij para mendimeve, thënieve dhe shijeve të njerëzve. Kjo për faktin sepse atë njohin dhe pas tij do të jenë të kapur. Ndërkohë që të tjerët të cilët nuk e njohin Sunetin dhe nuk merren me studimin e tij, janë fanatikë për mendimet dhe thëniet e tyre apo të mësuesve e të dijetarëve të tyre, të cilat bien ndesh me të.

Në palën e ndihmuar dhe grupin e shpëtuar përfshihet edhe masa e muslimanëve që pasojnë dijetarët e hadithit në besim, ibadet, rregulla e sjellje, por që nuk janë të ditur. Sepse edhe në kohën e Pejgamberit, njerëzit nuk kanë qenë të gjithë dijetarë, por ka pasur të ditur dhe të paditur. Imam Nevevi në “Sherh sahihul Muslim” rrëfen se Kadi l’jad, në lidhje me thënien e Imam Ahmedit ka thënë: “Ahmedi përmes fjalës së tij ka pasur për qëllim “ehlus suneh vel xhemaah”, të cilët janë të gjithë ata që kanë besimin e “ehli hadithit” (të diturit rreth hadithit dhe pasuesit e tij).

Meqenëse “ehli suneh uel xhemaah” e njohin hadithin e saktë të Pejgamberit, punojnë me të dhe i japin përparësi atij përpara logjikës dhe thënieve të njerëzve të humbur, si dhe i largohen bidateve, janë quajtur “ehli hadith”.

Ismail Bardhoshi

Liria ka kushte sikur dhe durimi ka kufij

Kush ka thënë: " Liria është shpirti i jetës por, kufizimet janë skeleti i saj" ia ka qëlluar dhe kufizimi i parë është respektimi i lirive të të tjerëve e rrjedh nga kjo liria e çdo personi apo shoqërie. Nuk gjen ndonjë të mençur -në cilëndo shoqëri- që ushtron liri totale si dhe nuk thërret ndonjë inetelektual pavarësisht nga besimi dhe trashëgimia e tij kulturore — të heqë dorë nga të gjitha kufizimet që ta ushtrojë lirinë e tij personale apo të shoqërisë së tij, ngase në lirinë totale — me koncenzus të njerëzve të mençur- ka degjenerim të menjëhershëm dhe nëse do t'i lejohej secilit të ushtronte lirinë e tij të plotë si të dëshironte dhe pa marrë në konsideratë të drejtat dhe ndjenjat e të tjerëve, disa do t'i përmbushnin nevojat e tyre seksuale përgjatë dyerve të shtëpive dhe në udhëkryqe ashtu si veprojnë kafshët!

Nuk ka ekzistuar diç që quhet liri totale në të kaluarën, as në të tashmen e as që do të ekzistojë në të ardhmen. Gënjën dhe e din se gënjën ai që pretendon se ka liri totale - për një person apo shoqëri - që i lejon ta ushtron atë që e sheh të arsyeshme duke mos përfillur ineteresat, ligjet, zakonet dhe traditat e shoqërisë së tij me të cilat është pajtuar për veten e tij, çdo liri ka kufizimet që përcaktojnë kulmin e saj, kufizime — publike apo të fshehta!- që i përcaktojnë bindjet dhe kultura e asaj shoqërie e në krye të saj trashëgimia fetare, marrëveshja shoqërore, nderimi që njeriu ia bën vetes së tij dhe të tjerëve, bile prirja e përgjithshme ka rol të rëndësishëm në përkufizimin e tipareve të saj.

Padyshim se civilizimet dhe kulturat ndryshojnë në hapësirën që ia ofrojnë lirisë, por që të gjitha pajtohen në mostolerancën

me ofendimin e qëllimtë të ndjenjave të të tjerëve. Po të mateshin njerëzit me pretendimet e tyre do t'i jipej civilizimit perëndimor vendi i parë për mburrjen se iu kanë dhënë pjesën më të madhe të lirisë qytetarëve të vet. Por, realiteti është se gjendet dallim i madh mes teorisë dhe praktikës e sidomos nëse praktika realizohet për vende dhe popuj të tjerë. Vështro atë çka ka ndodhur dhe po ndodh pas 11 Shtatorit e deri më ditët e sotme do të shohësh dy peshojat e rrejtshme me të cilat matë perëndimi. Vështro peshoren me të cilën peshon për veten e tij dhe për atë që e don dhe peshoren e padrejtë dhe matjen e mangët për muslimanët dhe ata që i dojnë ata. E ndalon antisemitizmin dhe diskutimin rreth Holokaustit në një anë, e toleron dhe mbyll sytë në anën tjetër kur botohen karikatura përqeshëse ndaj simbolit më të madh [të Dërguarit të Allahut, sal-Allahu alejhi ve sel-lem] të një Umeti që numëron më tepër se një miliard e gjysmë, me pretendimin e ligjeve të lirisë së shprehjes; të lejuara në një shtet si Danimarka apo shtete të tjera të perëndimit të krishterë.

Atij shteti që nuk numërojnë banorët e tij të gjithë së bashku më tepër se gjysma e një metropole nga metropolet islame si Kajroja apo Stambolli. Dhe jo vetëm kaq por, kërkon nga një miliard e gjysmë musliman ta pranojnë këtë tallje ndaj Pejgamberit të tyre fisnik me zemërgjerësi, duke i nxitur të stolisen me korrektësi ndaj këtij veprimi të errët dhe se është obligim për ta të përfitojnë nga kjo tallje dhe ta konsiderojnë mësim falas në ushtrimin e lirisë të cilën e përqaftuan me vonesë! Bile disa shkojnë edhe më larg duke i caktuar muslimanëve —me paturpësi dhe

pafytyrësi- kulmin e lirive të tyre duke i ndaluar ta shprehin mllëfin dhe ua tërheqin verëjtjen të mos veprojnë me pasuritë e tyre —me egërsi dhe barbarizëm- e të bllokojnë artikujt e shtetit apo shteteve të cilat ofenduan Pejgamberin e tyre dhe refuzuan të kërkonin falje.

Mediat botërore e në veqanti ato perëndimore janë befasuar me përmasën e hidhërimit që ka ndodhur në shpirtrat e muslimanëve në lindje dhe perëndim të botës, dhe reagimin e fuqishëm të cilin e shprehën popujt myslimanë në ndihmë të Pejgamberit të tyre, sal-Allahu alejhi ve sellem, e cila u shfaq në bllokadën ekonomike, dhe kanë merituar të habiten!

Ngase janë mësuar që muslimanët të durojnë ofendimet e vazhdueshme drejt tyre, fesë e kulturës së tyre. Muslimanët i kanë mësuar ata me tolerancë, falje, hulumtim për arsyen e tyre dhe pranimin e saj, i kanë mësuar ta kthejnë faqen e djathë pasi i t'i godasin me shuplakë në të majtën. Popujt myslimanë u pajtuan me një zinxhir ofendimesh të njëpasnjëshme prej kur u akuzuan një miliard e gjysmë muslimanë për mëkatën e disa qindrave prej tyre. Fesë së tyre në mënyrë të pandershme iu mvesh terrorizmi, direkt apo indirekt dhe gjithashtu se Libri i tyre i shenjtë nxit në urrejtje, u trajtuan një numër i madh i tyre si të ishin të akuzuar me terrorizëm për shkak të ngjyrës së trupit apo veshjes së mbulesës nga ana e grave të tyre por, prapë i arsyetuan ata që nënvleftësan të drejtat e tyre! Bile garuan që të bëjnë koncesione aq sa kishin mundësi për të pohuar drejtveprimin nga ana e tyre dhe qëllimin e mirë!

Me gjithë këtë kjo nuk ndërmjetësoi te ata që i urrejnë bile as që u bëri dobi diç. Dhe vazhdoi seriali i ndezjes së urrejtjes dhe armiqësisë kundër Islamit. U dogjën dhe u

ndotën Mus'hafat në kampet amerikane, u rrënuan xhami, u cenuan ndere dhe ofendimet indirekte vazhduan nga paria e tyre, e pastaj vepruan me Pejgamberin tonë fisnik atë që e vepruan paria e kufrit kur i nxitën ndaj tij mendjelehtët gjatë thirrjes së tij drejtuar banorëve të Taifit. E udhëheqjen e ofendimit e morën përsipër mendjelehtët e asaj gazeteje daneze, pastaj i pasuan mendjelehtët e tjerë në Evropë, e këtu anoi peshoja e u mbush kupa dhe e shpallën muslimanët qartë "Përveç të Dërguarit" e ky është kushtim që nuk e kupton vetëm se ai që edukohet me Shpalljen e zbritur që thotë: "Pejgamberi është më afër besimtarëve se sa vetë ata me vetveten" Atëherë, erdhi arsyetimi por me vonesë dhe i shëmtuar! Problemi është te muslimanët — e prapambetur- të cilët nuk i kuptojnë ligjet e vendeve të tyre të cilat ju lejojnë të tallen me kë të duan — pretenduan- !

Edhe pse kam përcjellur me dhjetëra artikuj dhe deklaratat publike — dhe çka u përfolën si arsytetime — nga përgjegjësit danezë vetëm dalloja shmangie dhe ikje të qartë ndaj përgjigjes rreth "lirisë së shprehjes" kur diskutohej tematika e ndodhisë së vrasjes së jehudive nga nazistët, biseda rreth semitizmit apo publikimi i marrive të rabinëve jehuditë, të gjitha këto janë mbi kulmin e lirisë së pretenduar.

Perëndimorëve u takon ta kufizojnë kufirin e lirive si të duan përdërisa, në pyetje janë individët dhe shoqëritë e tyre. Evropiani ka të drejtë të ushtrojë çfarëdo ofendimi me simbolet dhe krerët e tij duke filluar me burrat dhe gratë e oborrit mbretëror! Duke kaluar te njerëzit e kishës e duke përfunduar te famozët e artit dhe sportit. Ai ka plotësisht të drejtë të vendosë ligje që mundohen të rrënojnë vlerat familjare duke lejuar martesën me gjininë e njëjtë dhe të të prishurve, të

mbyll sytë ndaj prostitucionit, të jep licensë për shtëpi publike dhe klubet e natës [striptease] dhe të lejojë marrjen e drogës, kjo është çështje dhe problem i tij.

Sikurse që ka te drejtë të vendos respektimin e ndjenjave të jehudëve duke mos i paraqitur ata si mashtrues, kamataxinjë, spiunë apo edhe si koprraca dhe plaçkitës! Atij i takon të përcaktojë rregullat e "shijes" apo si e quajnë "Etiquette" [rregullat e mirësjelljes] dhe të mendon se më mirë është kur të përshëndetet gruaja; të uthet në mollëzat e saj. I takon atij që të mendon se në shumësinë e dashnorëve dhe dashnoreve s'ka agjë ndërsa kritikon poligaminë bile perëndimori kushtëzon të jesh i edukuar gjatë të shprehurit dhe pret kur t'i drejtohesh t'i thuash "Please" dhe ta përfundosh bisedën me falenderim por, në anën tjetër nuk sheh në ofendimin e shkelqësishë së një Pejgamberi asnjë argument për mosedukatë ndaj atij pejgamberi dhe pasuesve të tij. Ngase përpiluesit e etiquette kanë praktikuar rregullat e "shijes" – vetëm - për atë se si vendosen lugët dhe pirunat në tavolinen e bukës, dhe kritikën ndaj gromësimit apo hapjes së gojës gjatë ngrënies kur është ajo e mbushur me ushqim dhe të tjera sjellje të pahijshme të cilat përfshihen në liritë personale e lirinë e të shprehurit dhe nuk kanë fare të bëjnë me civilizimin!

Prej këtu; patjetër duhet të përpigemi - popuj apo qeveri - të thërrasim rreth një konvente dhe marrëveshje të "Shijes" që do të përkufizonte shijepakëve dhe të pamoralshmëve një kulm të lirive të tyre personale në një botë që është tkurrur

madhësia e saj dhe janë gershëtuar interesat, një konventë që do të kriminalizonte ofendimin e të gjithë Pejgamberëve dhe çdo feje qiellore të vërtetuar - e jo vetëm atë jehudike!- Një dokumet i këtij lloji ndoshta do të ishte më i rëndësishëm se shumë marrëveshje për të cilat flitet sot nëpër botë.

Sa shumë u prekën muslimanët kur ofenduan mediat evropiane pejgamberët e Beni Israilëve kur i fotografuan me fotografi neveritëse, dhe megjithatë muslimanët heshtën ndaj këtyre ofendimeve –duke paramenduar që është më e dobishme - që të mos akuzoheshin që i fusin hundët në atë që nuk ju takon, por përderisa ka ardhur çështja deri te Pejgamberi i tyre atëherë nuk i takon muslimanit të heshtë, ka anuar peshoja dhe është mbushur kupa dhe është bërë obligim për udhëheqësit e botës islame të lëvizin për ta ndalur këtë ekspeditë kriminale ndaj Islamit, Pejgamberit, sal-lallahu alejhi vesel-lem, dhe pasuesve të tij. Islami është fe e më shumë se një të katërtës së botës dhe me këtë meriton të njëjtin trajtim që e arritën Jehudët nga ajo që quhet: "Legjimetet ndërkombehtar" i cili e ka ndaluar nxitjen e urrejtjes ndaj Semitizmit.

Ngjarja e gazetës daneze e ka parashtruar një pyetje që shumë herë e kanë përsëritur shumë muslimanë, e ajo është pyetja me të cilën prof. Fehmi Huvejdji e ka titulluar një artikull të tij, tani së vonmi "Kush kë e urren"

Ah sikur një pjesë e popullit tim t'i përgjigjen kushtrimit apo të heshtin...

Prof. dr. Hasen bin Alij ez Zehrani
Marrë nga: Gazeta saudite "el Vatan"
përktheu: Driton Lekaj

*autori është profesor i medicinës kirurgjikale

Braktisja e Kur'anit

Si myslimanë e kemi për obligim që çdoherë të mundohemi t'i zbulojmë mangësitë dhe veset tona dhe të shoqërisë sonë me qëllim t'i ndërrojmë ato me cilësi dhe virtyte, të cilat do të na bëjnë dobi në dunja e ahiret. Mu për këtë, kemi vendosur që në këtë temë të shtjellojmë problemin e braktisjes së Kur'anit, i cili padyshim se nuk është problem i vogël.

Në fillim do të japim definicionin e Kur'anit: "Është libër që Allahu ia ka zbritur Muhammedit, salallahu alejhi ue selem. Është i shkruar në mus'haf, me të kryhen adhurimet dhe është i transmetuar deri te ne, në formë të përpiktë sa që nuk mund të dyshohet në të".

Nga ky definicion shohim qartë rëndësinë e këtij libri dhe njëkohësisht rrezikun e braktisjes së tij. Por, si duket braktisja e Kur'anit, si shfaqet ajo?

Nga format e braktisjes së Kur'anit:

1. Të folurit për të, gjëra të pavërteta. Kështu kanë vepruar pabesimtarët, fjalën e të cilëve na e tregon Allahu, subhanehu ue teala: "I dërguari tha: O Zot, populli im, këtë Kur'an e konsideroi të braktisur".

Kurtubiu tha: D.m.th. kanë folur për Kur'anin fjalë të pavërteta, se ai është magji, poezi etj. (1)

Taberiu tha: Është për qëllim fjalët e tyre të këqija lidhur me Kur'anin. (2)

Pra, secili që flet fjalë të rënda për Kur'anin, duke thënë se është magji, gënjeshtër, nuk vlen për kohën tonë, nuk vlen për popullin tonë, ai ka bërë braktisjen e plotë të Kur'anit.

2. Kthimi i shpinës Kur'anit dhe mosrespektimi i leximit të tij. Ky kuptim shihet qartë edhe në komentin e ajetit të

kaluar. Taberiu thotë: Allahu ka informuar se ata për Kur'anin kanë thënë: "Mos e dëgjoni këtë Kur'an dhe kur të lexohet ai, ju bëni zhurmë (bërtitni)...", (Fussilet, 26) dhe kjo është braktisje e vërtetë.

3. Largimi i plotë nga leximi i Kur'anit. Kurtubiu ka thënë se ky kuptim poashtu gjendet në ajetin e kaluar. Ibën Abbasi, radijallahu anhu, thotë: "Në brendinë e atij që nuk gjendet aspak Kur'an, ai është si shtëpia e prishur". (3)

4. Të harruarit e asaj që është ditur përmendësh. Në këtë aludon ajeti: "E kush ia kthen shpinën udhëzimit Tim, do të ketë jetë të vështirë dhe në ditën e kijametit do ta ringjall të verbër. Ai do të thotë: "Zoti im, përse më ngrite të verbër, kur unë isha me sy?" Ai (All-llahu) thotë: "Ashtu si i harrove ti argumentet Tona që t'i ofruam, ashtu je ti i harruar sot". (Ta Ha, 124-126)

5. Mosveprimi sipas urdhërave të Kur'anit. Transmeton Sujutiu në el-Itkan me zinxhir nga Enesi, radijallahu anhu, se Resulullahu, salallahu alejhi ue selem, ka thënë: "Kur'ani është ndërmjetësues... kush e le përpara do ta udhëheq për në xhenet, e kush e lë mbrapa do ta udhëheq për në zjarr".

Dispozita e braktisjes së Kur'anit

Ajo dallon varësisht nga lloji i braktisjes. Nëse braktisja bëhet me kthyerje të shpinës apo me të folur për të fjalë të këqija, atëherë kjo është kufër i qartë, dhe ai person është kafir, padyshim.

Nëse braktisja ndodhë duke mos e lexuar atë, derisa ta harrosh, atëherë ka dy gjendje:

Një: Nëse kjo ka ndodhur nga përtacia dhe neglizhenca, atëherë është një nga mëkatet e mëdhaja. (Ibën Haxheri)

Dy: Nëse kjo ndodhë për ndonjë arsye, sikurse sëmundja apo diçka tjetër që e pengon nga leximi, atëherë më e udhës është të themi se ky nuk ka bërë mëkat.

Nëse braktisja ka të bëjë me mosveprimin sipas urdhërave të Kur'anit, atëherë dispozita lidhet ngushtë, me atë se ai mëkat ka qenë i vogël, i madh apo kufër. P.sh, nëse braktisë urdhërin e Allahut, subhanehu ue teal: "Adhurone vetëm Allahun, e mos i përshkruani atij ortak" (en-Nisa 36), atëherë kjo braktisje është kufër. Nëse braktisë urdhërin: "Mos etiketoni njëri-tjetrin me llagape. Pas besimit është keq të përhapet llagapi i keq". (Huxhurat, 11), atëherë kjo braktisje është mëkat i madh, dhe kështu me rradhë.

Ka edhe disa lloje tjera të braktisjes së Kur'anit, lloje të cilat qortohen nga ajeti që e përmendëm më lartë.

1. Braktisja e dëgjimit të tij, besimit në të dhe respektimit të tij.

2. Braktisja e veprimit sipas tij, duke mos respektuar hallallin dhe haramin edhe pse e lexon dhe beson në të.

3. Braktisja e gjykimit sipas tij në çdo sferë të jetës dhe besimi se fjalët e tij nuk aludojnë në dije të qartë.

4. Braktisja e meditimit në të, kuptimit të tij dhe njohurisë së qëllimeve të Allahut me zbritjen e Kur'anit.

5. Braktisja e shërimit me të, në të gjitha sëmundjet e zemrës duke u munduar të arrijnë shërimin në diç tjetër.

Krahas braktisjes, disa njerëzve u ngushtohet edhe shpirti nga Kur'ani, ajo ndodhë për disa shkaqe:

Dikujt i ngushtohet shpirti pse të jetë zbritur ky libër dhe pse ai të jetë ligj me të cilin duhet gjykuar. Ndonjëherë ndodhë duke mos dashtur ta kuptojë se ky libër është zbritur nga Allahu, por është i krijuar,

sipas mendimit të tij. Ndonjëherë ndodhë duke pretenduar se ai nuk mjafton për njerëzinë, por ka nevojë edhe për ligje, mendime dhe politika të ndryshme. Ndonjëherë ndodhë kur ballafaqohet me ajetet e qarta të cilët ia kundërshtojnë veprat apo mendimet e tij.

Ne duhet të mundohemi që assesi të mos biejmë në ndonjërin prej gjërave të përmendura. Për të mos rënë në këtë, në vijim po sjellim tekste që do të na ndihmojnë në atë drejtim:

Disa hadithe për qortimin e braktisjes së Kur'anit:

1. Transmeton Abdullah ibën Mes'udi, radijallahu anhu, se Resulullahu, salallahu alejhi ue selem, ka thënë: "Shtëpia më poshtëruar është shtëpia ku nuk gjendet asgjë nga Kur'ani, lexojeni Kur'anin sepse për të ka shpërblime. Me çdo shkronjë shpërbleheni me dhjetë sevape. Nuk them "elif lam mim", por elif, lam, mim". (4)

2. Nga Imran ibën Husajni, se Resulullahu, salallahu alejhi ue selem, ka thënë: "Kush e lexon Kur'anin, le të kërkon nga Allahu (shpërblim) për leximin që ka bërë, ngase do të vijnë njerëz, të cilët do ta lexojnë Kur'anin, dhe për atë lexim do të kërkojnë nga njerëzit (pasuri, lëvdata)". (5)

3. Nga Aliju, radijallahu anhu, se Resulullahu, salallahu alejhi ue selem, ka thënë: "Do të ketë nga ummeti im njerëz që do ta lexojnë kur'anin, leximi juaj krahas leximit të tyre është asgjë, namazi i juaj krahas namazit të tyre është asgjë dhe agjërimi i juaj krahas agjëritimit të tyre është asgjë. Leximi i tyre nuk arrin më poshtë se fytat e tyre, dalin nga Islami ashtu si delë shigjeta nga harku..." (6)

5. Nga Ebu Musa el-Esh'arij, se Resulullahu, salallahu alejhi ue selem, ka thënë: "Shembulli i besimtarit që lexon

Kur'anin është sikurse shembulli i qitrosë, ka erë të mirë dhe shije të mirë, shembulli i besimtarit që nuk lexon Kur'an është sikurse shembulli i hurmës së thatë, nuk ka erë por ka shije të ëmbël. Shembulli i munafikut që lexon Kur'an është sikurse shembulli i borzilokut, e cila ka erë të mirë e shije të idhët, ndërsa shembulli i munafikut i cili nuk e lexon Kur'anin është sikurse shembulli i kungullit të thatë, nuk ka erë dhe shijen e ka të idhët". (7)

Disa fjalë të dijetarëve për qortimin e braktisjes së Kur'anit:

1. Omeri, radijallahu anhu: "Ishim në një kohë, ku secili që e mësonte Kur'anin e mësonte për hirë të Allahut. Ndërsa në kohën e fundit, po kam frikë se dikush e mëson Kur'anin për hirë të njerëzve. Unë ju këshilloj që me punët dhe leximin tuaj ta keni për qëllim vetëm Allahun, sepse në kohën e Resulullahut, salallahu alejhi ue selem, e kishim atë pranë dhe me vahj na tregonte gjërat e fshehta. Por, sot, pasi që ka shkuar Resulullahu, salallahu alejhi ue selem, unë ju njoh kështu: Kush paraqitet me mirësi, ne e duam atë dhe mendojmë mirë për të, ai që shfaqet me punë të këqija, e urrejmë për ato punë dhe për të mendojmë keq. Ndërsa, atë që keni në brendinë tuaj, ajo është mes juve dhe Allahut, subhanehu ue teala"

2. Ibën Omeri: "Kam jetuar në një kohë, ku imanin e mirrnim para Kur'anit, kur zbriste ndonjë sure menjëherë e mësonim hallallin dhe haramin që u përmendej aty. Ndërsa tani, po shoh njerëz të cilët në fillim e marrin Kur'anin para imanit, e lexon prej Fatihasë e deri në fund dhe nuk din cilat ajete urdhërojnë e cilat qortojnë, nuk kupton gjë prej tij".

3. Aliju, radijallahu anhu, njërit i ka thënë: "Nëse mbetesh të jetosh, do të

vëresh se Kur'anin do ta lexojnë tre lloj njerëzish: një lloj për Allahun, një lloj për polemizim dhe një lloj për dunja, kush do të kërkojë me të, do të arrijë". Pra, nëse me Kur'an kërkon xhenetin do ta arrijë, e nëse me të kërkon dynjanë, edhe do ta arrijë por në ahiret, do të gjejë dënimin.

4. Ebu Seid el-Hudriju: "Do të vijë një gjeneratë, që do ta lexojnë Kur'anin por Kur'ani nuk do të arrijë më poshtë se fyti. Do ta lexojnë tre lloj njerëzish: besimtari, munafiku dhe i prishuri. Beshiri tha: Velidit i thash: Kush janë ata tre? Tha: Munafiku është mohuesi i Kur'anit, i prishuri është ai që siguron hajen me Kur'an ndërsa besimtari është ai që vepron sipas tij".

5. Katadeja: "Secili që ulet me Kur'anin, kur të ndahet, do të ndahet me ndonjë shtesë apo mungesë, pastaj e lexoi ajetin: "Ne të shpallim Kur'anin që është shërim dhe mëshirë për besimtarët, kurse jobesimtarëve nuk u shton tjetër përpos dëshpërim."...

Omer Berisha

shënimet:

1. Tefsirul Kurtubi (13/20) 2. Tefsiru Taberi (9/385) 3. Ahmedi (1947) dhe Tirmidhiu (2913), i cili thotë se hadithi është hasen sahih. 4. Tirmidhiu (2910), i cili thotë se hadithi është hasen sahih 5. Tirmidhiu (2917) hasen sahih, Albani në es-Sahih (257) e ka konsideruar hasen. 6. Muslimi (1066) dhe Buhariu shkurtimisht 7. Buhariu (5020) dhe Muslimi (797)

Kur të këqinj të ikën

I dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, nuk e ka pasur traditë të pari të fillon me luftë, përpos pasi ti arrijë atyre thirja islame, thirje me të cilën i thëriste në fenë e All-llahut të lartmadhëror, fenë islame.

Këtë traditë, i dërguari i All-llahut e ka vazhduar duke iu përmbajtur urdhërave të All-llahut të lartmadhëror. Këtë princip e ka ushtruar me të gjithë me të cilët ka luftuar nga fiset arabe. Këtij principi i është përmbajtur edhe me mbretërit dhe patriarkët e peridhës tij. I ka ftuar në fenë e All-llahut duke dërguar te ata të dërguar, u ka dërguar atyre mesazhe me ftesë për të hyrë në fenë islame dhe nuk ka bërë dallim në asnjërin mes tyre.

Mesazhi që ia dërgoi Herakliut, mbretit të Bizantit.

Transmeton Buhariu, Muslimi dhe tjerë nga Ibën Abasi, radijallahu anhu, se Ebu Sufjani i ka rrëfyer prej së afërmi. Ka thënë: Pata dalur në një periudhë kur mes neve dhe të dërguarit të All-llahut kishte marrëveshje. Duke qenë unë në Sham, kur ariti një mesazh i të dërguarit të All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, te Herakliu mbreti i romakëve. Dihjetu El-Kelbi ishte ai që e solli mesazhin. Ia jep udhëheqësit të Basrës e ky ia dorëzoi mbretit Herakliut. Pasi që e ka marrë mesazhin Herakliu, ka pyetur a ka ndonjë nga populli i këtij që pretendon se është profet. I thonë po dhe pastaj më thërrasin me grupin kurejshit që isha dhe hyrëm te Herakliu. Na uli para tij dhe na pyeti: Kush është me prejardhje më afër me atë njeri që pretendon se është profet?

Unë. — I thashë.

Pastaj më ulën para tij, ndërsa tjerët nga shokët e mi i lanë prapa meje. Pastaj e thëriti përkthyesin dhe i tha atij: thuaju atyre: unë po e pyes këtë njeri për atë që pretendon se është profet, e nëse më gënjen, përgënjeshtro. Në këtë Ebu Sufjani ka thënë: Për Zotin, po të mos kem frikë se më quajnë për gënjeshtarë, do të gënjeja..

Pastaj i tha përkthyesit: Pyete çfarë origjine (prejardhje) ka?

Tha: I thashë: ai në mesin tonë gëzon një prejardhje me famë fisnike.

A ka pasur nga etërit ndonjë mbret? — ka pyetur mbreti.

I thashë: Jo.

A e keni akuzuar për gënjeshtër para se të shprehë këtë që po e shpreh ai? Sërish pyeti mbreti.

I thashë: Jo

Kush po e pason, të pasurit, apo të dobëtit?

Të dobëtit, I thashë.

A po shtohen, a po pakohen?

Jo, por po shtohen, I thashë.

A e braktisë ndonjëri fenë si i pakënaqur, pasi të hyn në të?

Ebu Sufjani ka thënë: jo.

A e keni luftuar?

I thashë po.

Si ka qenë lufta e juaj kundër tij?

Lufta mes nesh dhe atij ka qenë me rivalizim. Bien viktimë nga rradhët tona dhe poashtu bien viktimë nga rradhët e tyre.

A mashtron?

Thashë: Jo, a kishte një periudhë që ne nuk dinim se çpo bën ai.

Tha vall-llahi, nuk ma mundësoj të mangësoj ndonjë gjë për të, përveç kësaj.

A e ka shprehur ndonjëri këtë para se ta shprehë ai?

Jo, I thotë Ebu Sufjani.

Pastaj i thotë përkthyesit: Thuaj atij: Unë të pyeta për origjinën e tij, e ti më the se ai gëzon te ju fisnikëri. Kështu janë pejgamberët, dërgohen me prejardhje fisnike në mesin e popullit të tyre.

Të pyeta a ka pasur ndonjërin nga etërit mbret, e ti më the jo. Po të kishte pasur ndonjë nga etërit mbret, do të thosha se ai po e kërkon mbretërinë e babait të vet.

Të pyeta për pasuesit e tij, të pasurit e pasojnë apo të varfërit, e ti më the se të varfërit. Ata janë pasuesit e pejgamberëve.

Të pyeta a e keni akuzuar me gënjeshtëri para së të shprehë këtë që po e shprehë, e ti më the jo. Tani e di se ai nuk ia ka lejuar vetes gënjeshtëri ndaj njerëzve e pastaj të gënjen ndaj All-llahut.

Të pyeta a e braktisë ndonjëri fenë i pakënaqur pasi ka hyrë në te, më the se jo. Kështu është imani kur të hyn në zemër.

Të pyeta a shtohen apo pakësohen, më the se shtohen. Kështu është me besimin (imanin) derisa të plotësohet.

Të pyeta a e keni luftuar, e ti më the se e keni luftuar dhe se lufta mes jush ka qenë emulsionike me rivalitet, ndonjëherë ngadhënjën ai e ndonjëher ju. Kështu pejgamberët, sprovohen e pastaj përfundimi është në favor të tyre.

Të pyeta a mashtron, e ti më the jo nuk mashtron. Kështu janë pejgamberët, nuk mashtrojnë.

Të pyeta a e ka shprehur më parë këtë që ky po e kumton. Më the jo. Po të ishte ashtu do të thoja se ky po e ndjekë thënien e ndonjërit që e ka thënë para tij.

Në vazhdim rrëfen Ebu Sufjani dhe thotë: Pastaj tha: Çka ju porositë? I thashë: na porositë të falim namazin, të

japim zekatin, të mbajmë lidhjet farefisnore dhe të rruajmë nderin.

Pastaj më tha: Nëse është e vërtetë ajo që më the, atëherë ai është pejgamber dhe e kam ditur se ai ka dalur, por nuk e kam imagjinuar se është prej jush. Po të dija se mua më jipet rasti, do të dëshiroja ta takoj, e po të isha tek ai, do tia laja këmbët, sundimi i tij do të arrin deri te këmbët e mija.

Pastaj i urdhëroi ta sjellin mesazhin dhe të lexohet e në të thuhej:

Në emër të All-llahut Mëshirëplotit, Mëshiruesit

Prej Muhamedit të dërguarit të All-llahut, deri te Herakliu, madhështori i Bizantit. Paqë për atë që e pason udhëzimin. Dhe më pas: Unë të thërras me ftesën e Islamit. Dorëzohu (pranoe islamin), do të shpëtosh. Pranoe islamin, All-llahu do të jep shpërbimin dyfishtë, e nëse ia kthen shpinën, do të kesh ndëshkimin e popullit tënd.

"O ithtarë të librit (Tevrat dhe Inxhil, ejani të (bashkohemi) te një fjalë që është e njëjtë (e drejtë) mes nesh dhe jush: të mos adhurojmë, pos All-llahut, të mos i bëjmë Atij asnjë send shok, të mos konsiderojmë njëri-tjetrin zotra pos All-llahut. E në qoftë se ata refuzojnë, ju thoni: dëshmoni pra, se ne jem myslimanë (besuam një Zot))."

Ebu Sufjani tha: pasi e mbaroi bisedën dhe lexoi mesazhin, filloi zhurma dhe u ngritën zërat. Pastaj na nxorën jashtë e unë iu thashë shokëve: është bërë e madhe çështja e Ibën Ebi Kebshes (aludon në Muhamedin, sal-lallahu alejhi ve sellem), atij po i frikësohet mbreti i Bizantit.

[Ebu Sufjani i rrëfen Ibën Abasit]: Unë vazhdova të jem i bindur se ai do të triumfon derisa e pranova fenë islame.

Ibën Naturi (valiu i Ilijas gjatë sundimit të Herakliut) ka qenë patrijark i krishterëve të

Shamit. Tregon se Herakliu kur ka ardhur në Ilija, në një mëngjes ka gdhirë i shqetësuar. Disa nga priftërinjtë i kanë thënë se nuk po e shohin në gjendje të mirë. Ibën Naturi ka thënë: Herakliu ka qenë parashikues (fiziognomist), i vështronte yjet. Kur e pyetën ata, iu tha: unë kam parë atë natë kur i vështroja yjet, mbretin e synetimit kishte dalur, a kush synetohet nga kjo popullatë? Ata i thanë: Nuk synetohet askush përveç çifutëve për këtë shkak mos u gajlos për ata. Dërgoju letra prefektëve të qyteteve të mbretërisë tënde dhe ti mbysin ku ka çifut. Duke qenë ata në këtë bisedë, ia sjellin Herakliut një njeri që e kishte dërguar mbreti Gasan me lajmin në lidhje me të Dërguarin e All-lahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem.

Pasi e pyeti atë Herakliu, iu tha merrnie dhe shikone a është i synetuar apo jo. E morrën dhe e shikuan e pastaj treguan se është i synetuar. E pyeti për arabët, e ai tha se synetohen. Herakliu tha: ky (kjo është shenjë) është mbreti i këtij ymeti dhe paska dalur. Pastaj Herakliu i dërgoi letër shokut të vet në Rumije të cilin e ka pasur rival në dituri. Herakliu shkon në Homs. Sapo hyri në Homs, i ariti letra e shokut tij ku tregonte se është i të njejtit mendim me Herakliun për daljen e Pejgamberit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, se ai me të vërtetë është pejgamber.

Herakliu pastaj i urdhëroi të mëdhenjtë e qeverisë tij të prezantojnë në një nga pallatet e tij në Homs dhe i urdhëroi ti mbyllin dyert, pastaj doli para tyre dhe u tha: O ju romakë, si do të thoni për përqëndrimin e mbretërisë suaj të besatoheni te ky pejgamber? Ata ikën kah dyert si turma e gomerëve të egër, mirëpo i gjetën të mbyllura. Pasi e pa këtë Herakliu dhe u dëshpërua nga besimi i tyre, urdhëroi ti

kthejnë ata e pastaj u tha: - unë e thashë këtë për të ju provuar se sa jeni të vendosur në fenë tuaj dhe tani e pashë. Pastaj ata i përkulën dhe e tregojnë kënaqësinë ndaj tyre.

Kjo ka qenë periudha e fundit e Herakliut.

Një mbret me superfuqi ushtarake i ushqyer nga priftërinjtë arrinte e vërteta për Muhamedin, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, se ai është i dërguar i All-lahut. Shprehu dëshirën për ta takuar por edhe se nëse do të ishte te ai do tia lante këmbët. Këtë dije e posedojnë të gjithë priftërinjtë në mbarë botën por këtë e fshehin.

All-lahu i madhëruar ka thënë: ((Atyre që ua kemi dhënë librin, ata e njohin atë (Muhamedin) siç i njohin bijtë e vet, e një grup prej tyre edhe pse e dinë këtë, janë duke e fshehur të vërtetën)). (Bekare 146)

Këtë që e kanë bërë shtypi i disa shteteve evropiane që pretendojnë se janë të përparuar, janë më të prapambetur se në periudhën e Herakliut. Janë si ajo turma e atyre që ikën si gomerët e egër. Jo por edhe më të këqinj, sepse ata treguan vetëm pakënaqësinë e tyre dhe ia kthyen shpinën Herakliut e këta të sotshmit, bëjnë veprën më penale dhe më provokuese ndaj muslimanëve në mbarë botën.

Ata që që e kanë bërë këtë vepër të shumtuar, kanë hyrë në luftë me All-lahun, xhel-le shanuhu, dhe Ai do të hakmerët për të dërguarin e Vet. All-lahu i madhëruar ka thënë: ((S'ka dyshim se Ne të mjaftojmë ty kundër atyre që tallen)). (Hixhër 95.)

O Zot, Sundues i gjithësisë, Ti e di më mirë se çka ata meritojnë dhe Ti je i mjaftueshëm kundër tyre për të Dërguarin Tënd fisnik.

Ali Shaban Tanusha

Meqë egzistoj, dua të jem

„Ndërsa njeriu vjen në jetë, le të gjejë se cili është. Ndërsa kërkon se cili është, dhe e gjen, le të jetë ai çka është dhe jo të hiqet për çka nuk është, siç ndodh rëndom në të shumtën e rasteve.“ (Jan Werich)

Historinë e rrugës sime drejt islamit e fillova me citatin e aktorit, komedianit dhe filozofit të famshëm çekoslovak. Jo rastësisht. Arsyet e përzgjedhjes sime janë disa, duke filluar që nga admirimi im për këtë personalitet, të cilin ma kanë ushqyer prindërit, e deri tek ngjashmëria e jetës sime me vetë citatin e mësipërm. Gjithë jetën jam përpjekur të jem dikush tjetër, derisa gjeta dhe njoha besimin tek një Zot i vetëm, gjë që më ndihmoi të gjeja vetveten.

Megjithatë, le ta filloj nga fillimi historinë time, ashtu siç ka ndodhur. Kam lindur 26 vjet më parë, në një qytet të Sllovakisë qendrore, ku fëmijërinë e hershme e kam kaluar në atmosferën e asaj kohe. Interesi im mbi fenë dhe besimin në Zot, lindi në moshën dhjetëvjeçare kur vizitova kishën për herë të parë dhe fillova të lexoja Biblën. Me kalimin e kohës, fillova të interesohesha mbi ngjarjet historike të përmendura në Bibël dhe zbulova të papitura jo të këndshme por interesante. Mbi të gjitha më befasuan mospërputhjet e Dhjatës së Re me ngjarjet historike. Nga kjo rrodhën dhe dyshimet e mia mbi Ungjillin. Më vonë zbulova dhe kontradikta të tjera të krishterimit. Ngjarjet dhe realitetet e përmendura në Bibël ishin mjaft larg gjendjes reale të botës dhe vetë jetës. Megjithatë nuk iu futa ndonjë studimi më të thellë pasi nuk doja „të isha-të egzistoj“.

Në atë kohë isha një fëmijë shembullor dhe më vonë një adoleshent pa asnjë interes mbi besimin në Zot. Ajo që më interesonte më tepër ishte sesi ta jetoja ditën, muajin, vitin e ardhshëm, thjeshtë, ku dhe si të argëtohesha. Sigurisht që tek unë vazhdonte interesi mbi historinë dhe arsimimin, dhe në sajë të tyre, si dhe falë Zotit, iu ktheva gradualisht rrugës së dijes. Vendimtar ishte kontakti me një libër. Në atë kohë ishte e vështirë të gjeje libra që flisnin mbi çdo besim fetar, e jo më mbi islamin. Libri që më hapi dyert e njohjes së dijes islame dhe fjalës së Zotit, të përhapur mes njerëzve nga Pejgamberi Muhamed, paqja dhe bekimi qofshin me të, ishte vepra historike e ibën Haldunit el-Mukaddime. Nëpërmjet kësaj vepre u njoha gradualisht me fjalët Allah, Pejgamberi Muhamed, Kuran, synet etj. U njoha me mendimet dhe mësimet e islamit. Fillova të „egzistoj“ gradualisht.

Më veprën Mukaddime u njoha gjatë viteve të shkollës së mesme. Isha një adoleshent i cili përveç argëtimit dhe jetës rinore, filloi të njihte vetveten, kuptimin e jetës së njeriut dhe natyrën e marrëdhënieve të tij me Krijuesin. Të njihte Zotin. Të njihte Kuranin. Të njihte vetveten. Pak para përfundimit të shkollës së mesme fillova të mendoja për të ardhmen time. Prindërit, sidomos nëna, donin që të shkoja të studioja në universitet. Donin që të bëhesha jurist, ekonomist, mjek. Për fat apo falë Zotit, ata nuk ngulmuan. Në atë kohë e vendosa: doja të studioja fenë islame. Doja të shkoja në ato vende ku islami është i pranishëm në jetën e përditshme. Destinacioni që ëndërroja ishte Egjipti dhe universiteti al-Az'har. Por në realitet gjithçka rrodhi ndryshe dhe unë mund të ndaj sot me ju këtë histori jetike

timen. Largimin tim e shtyva vetëm me një kusht, nga frika apo për hir të përgjegjësisë ndaj prindërve dhe të dashurisë ndaj tyre. Kushti ishte studimi në universitet: aplikova për degët drejtësi dhe shkencë politike dhe nëse nuk do isha i suksesshëm do të ndiqja ëndrrën time. Nuk u dhashë shumë mbas përgatitjeve për provimin e pranimit pasi shpresoja që të mos isha i suksesshëm për arsyet që përmenda më sipër. Sot jam i bindur se me vullnetin e Zotit, nuk ishte e thënë që të ndoshte siç shpresoja unë dhe për rrjedhojë, u pranova në degën e shkencave politike. Në bazë të rezultateve të provimeve të pranimit u rradhita i pari! Çfarë paradoksi! Për rrjedhojë në vend që të shkoja në Egjipt shkova të studioj në „Romën sllovake“ (Trnavë).

Në vitin e parë të studimeve vazhdova me njohjen graduale të besimit islam. Përveç librit të ibën Haldunit, u njoha me Kuranin dhe në kuadër të detyrave të kursit, kam punuar mbi referatin: Sheriati (e drejta islame) dhe të drejtat e njeriut. Fillova të ndjej se më në fund isha ai që duhet të isha: individ që i shërben Zotit. Ende nuk isha mysliman... Gjatë studimit fillova të shijoj „ëmbëlsinë“ e jetës studentore. Ndërpreva leximin, njohjen e Zotit, dhe iu kushtova argëtimit, jetes së natës, alkoolit. Të gjitha këto më ngjanin më tërheqëse se Egjipti i largët.

Përkundër të gjitha këtyre veprimeve, ia dola ta përfundoj shkollën dhe qetësohesha me mendimin se isha në rrugën e duhur. Megjithatë shpesh nuk ndihesha mirë në vetvete, shpesh isha nervoz, arrogant dhe agresiv ndaj shokëve. Kur mbeta vetëm, u ndjeva krejt i braktisur por si fillim nuk i dhashë rëndësi kësaj. Ditët e mira ndërroheshin

me ato të këqijat dhe ndjeja se kështu e kishte jeta. Pas katër vitesh studimi duhet të vendosja mbi temën e diplomës. Kisha plot variante por në fund vendosa të zgjidhja temën: Islami në Europë.

Iu futa punës. Sërish iu ktheva studimit të literatures mbi islamin. Rigjeta gjëra, të cilave u kisha kthyer shpinën aq mendjelehtësisht vite më parë. Gjatë shkrimit të diplomës doja të bashkëpunoja dhe të bisedoja me myslimanët e vërtetë, me qëllim që të njihja islamin, jo vetëm nëpërmjet librave. Ia arrita të kontaktoja organizatën e myslimanëve, që vepronin në Sllovaki. U takova disa herë me Muhamedin (kështu quhej personi në fjalë) të cilit i falenderohem për ndihmën e paçmueshme me temën e diplomës, si dhe në rizgjim të interesit të konvertimit tek unë. Historia ime në fakt nuk mbaron këtu, sepse megjithë dëshirën e madhe të trembesha kthimit në mysliman. Ndoshta nuk ishte e thënë „të egzistoj“ ende.

Diplomën e punova me sukses dhe studimet i kryeva me sukses. Isha një i sapo diplomuar, i cili ende s'e dinte ç'ishte në të vërtetë. Si t'ia bëja më tej? Përsëri fillova të mendoja mbi Egjiptin, islamin, jetën. Pak, pas përfundimit të shkollës ia dola të punësohem si pedagog. Puna me studentët (shpeshherë moshatarë të mi) ishte si të thuash vazhdim i jetës sime studentore. Punë, argëtim, më pas asgjë. Përafërsisht pas një viti e kuptova se po shkelja në një rrugë që fatkeqësisht e njihja. E kisha provuar një herë atë rrugë. Në maj 2004, vendosa t'i jepja fund kësaj rruge. Përfundimisht doja të isha personi, që doja të isha në të vërtetë: njeri-mysliman. Në vjeshtë të atij viti vendosa që të provoja agjërimin në muajin e ramazanit. Shokët më përqeshnin, kolegët e punës

habiteshin por unë ia dola ta kaloja këtë sprovë të vullnetit, me sukses. Mësova shehadehin (shpalljen e besimit) dhe e thoja atë shpesh me zë të lartë apo me vete. Megjithatë kisha frikë të bëja hapin tjetër. Më në fund pas hamendjesh të shumta, vendosa t'i telefonoja të njohurit tim të vjetër Muhamedit, në një kohë kur kishin kaluar 2 vjet nga takimi ynë i fundit. Pak, para Krishtlindjeve të vitit 2004, u takova me të, me bindjen se dua të konvertohem. Më pas, gjatë muajit janar lexova histori të shumta të konvertuarish të rinj, dhe mendohesha sesi mund të ndikonte ky hap, tek ambienti im shoqëror

dhe sidomos tek familja ime. Pas kthimit nga pushimet e Krishtlindjeve, në ditën e bekuar të festës së Bajramit (Id al-Adha) në vitin 2005/1425 hixhri, deklarova para xhematit të shumtë që kishte mbushur plot e përplot xhaminë e Bratislavës, shehadehin. Dule vështruar drejt në sytë e dhjetra myslimanëve, vëllezërve nga të gjitha anët e botës, ndjeva më në fund se „jam ai që dua të jem, dhe jo të hiqem ai që s'jam, siç ndodh rëndom në shumicën e rasteve“. Ndihesha shumë i lumtur dhe ndihem i tillë edhe sot e kësaj dite. U bëra i vetdijshëm se me që jam krijuar nga Zoti, dua të jem mysliman.

Jusuifi

3. muharrem 1427
02.02.2006
© islamweb.sk

“Ne të mjaftojmë ty kundër atyre që tallen”

...Ligji i Allahut lidhur me ata që e shqetësojnë të Dërguarin e Tij është që, nëse nuk i ndëshkon ata në këtë botë me duart e muslimanëve, Ai gjithsesi do ti ndëshkojë ata dhe do tu hakmerret duke i dalur në ndihmë të Dërguarit të Vet. Ngjarjet dhe ndodhitë që e konfirmojnë këtë nga biografia e të Dërguarit, por edhe nga historia e mëvonshme janë të shumta. Allahu i Madhërisëm ka thënë: “Dhe ti kumto atë që të është urdhëruar dhe largohu prej mushrikëve. Ne të mjaftojmë ty kundër atyre që tallen.” (Hixhër, 94-95)

Ngjarja që ndodhi si shkak i zbritjes së ajetit në fjalë ku përshkruhet se si Allahu i shkatërroi tallësit dhe përqeshësit një nga një është e njohur dhe e kanë përmendur autorët e historisë dhe tefsirit. Sipas asaj që përmendet aty, ata ishin disa krerë të kurejshitëve: Velid b. Mugire, ‘As b. Vail, Esved b. Muttalib, Esved b. Abdijeguth dhe Harith b. Kajs.

I Dërguari i Allahut i shkroi letër dhe mesazh për thirrje në Islam Kisraut (perandorin të Persisë) dhe perandorin të Bizantit. Asnjëri prej të dyve nuk e pranoi Islamin. Mirëpo, perandori i Bizantit e pranoi letrën e të Dërguarit me nderime dhe e nderoi emisarin e tij, andaj pushteti i tij vazhdoi. Ibën Tejmiije në “Es-sarimul-meslul” thotë: “Thuhet se pushteti i tij vazhdoi deri në ditët e sotme.” Dhe vërtetë pasardhësit e tij e trashëgonin fronin pandërprerë deri në ato ditë.

Ndërsa Kisrau e shqeu letrën e të Dërguarit dhe e përqeshi atë. Pas një kohe shumë të shkurtër, Allahu e shkatërroi Kisraun dhe e shpartalloi pushtetin e tij. Pas kësaj perandoria

e tij kurrë më nuk u ngrit. Kjo është, e Allahu e di më së miri, jetësim i fjalës së Allahut të Madhëruar: “E ai i cili të urren ty, mu ai është i përjashtuar (nga çdo e mirë).” (Keuther, 3) Pra, çdonjëri që e urren, nënçmon dhe armiqëson të Dërguarin e Allahut, Allahu do ta shkatërrojë dhe do t’ia shlyejë të gjitha gjurmët. Thuhet se ky ajet ka zbritur për shkak të ‘As b. Vailit, Ukbe b. Ebi Mu’itit apo Ka’b b. Eshrefit. Sidoqoftë që të tre janë shkatërruar në mënyrë shumë nënçmuese.

Prej fjalëve të përhapura e që gjithsesi e ka vërtetuar historia është fjala: “Mishi i dijetarëve është i helmuar.” Nëse kjo është kështu, atëherë ç’është me mishin e të Dërguarve? Në koleksionet autentike shënohet se i Dërguari ka thënë: “Ka thënë Allahu i Madhëruar: Kush e armiqëson një të dashur Timin, ai më ka shpallur luftë.” E si do të jetë puna me ata që armiqësojnë të Dërguarit e Allahut?!

O ti, që mundohesh të goditësh qiellin për ta copëtuar,

Ruaje kokën tënde, e mos të të dhimbset qielli.

Qëndrim i ehlu-sunnetit është që ai që i ofendon sahabet, e sidomos ata që janë shumë të njohur me vlerat dhe kontributin e tyre, të qenit e tij musliman është shumë i diskutueshëm. I këtilli duhet të ndalohet dhe të ndëshkohet. E kur kemi të bëjmë me të Dërguarin e Allahut, punë është edhe më e ndjeshme. Po kur kemi të bëjmë me Muhamedin, paqja dhe shpëtimi i Allahut qoftë mbi të! “Ata që e ofendojnë Allahun

dhe të Dërguarin e Tij, Allahu i ka mallkuar në këtë dhe në botën tjetër dhe për ta ka përgatitur ndëshkim poshtërues.” (Ahzab, 57)

Nëse studiohen rrëfimet e të Dërguarve në Kur'an do të vërehet se popujt e tyre u shkatërruan kur filluan ti ofendojnë të Dërguarit, kur u sollën keq me ta me fjalë apo vepra. Kështu ishin Benu Israilët, mbi të cilët ra nënçmimi dhe zemërimi i Allahut dhe assesi nuk u ndihmuan kur filluan ti vrasin të Dërguarit e Allahut pa të drejtë, krahas mosbesimit të tyre, ashtu si e ka përmendur Allahu në Librin e Tij: “Mbi ta është poshtërimi kudo që të jenë, përveç kur janë nën mbrojtjen e Allahut ose nga njerëzit. Ata kanë tërhequr mbi veten e tyre zemërimin e Allahut dhe mbi ta është vetëm shkatërrimi. Kjo ngaqë ata gjithnjë mohuan ajetet e Allahut dhe vranë pejgamberët padrejtësisht. Kjo ngaqë ata nuk iu bindën Allahut dhe gjithnjë tejkaluan kufijtë.” (Alu Imran, 112) ofenduesve dhe nënçmuesve të këtyllë shumë u përshtatet fjala e poetit el-A'sha:

A nuk do të ndalesh së gdhenduri shkëmbin tonë

Assesi nuk do të dëmtosh derisa ecin devetë

Sikur ai që me brirë don ta vrasë rrasën e gurit që ta qajë

Asaj nuk i bëri asgjë por e theu bririn e mprehtë

Assesi mos u ul derisa i ke dhënë lëndë (djegëse)

Se do të vijë dita kur do të largohesh nga sherri i saj dhe do vajtosh.

Vetëm dëbimi i të Dërguarit nga vendi i vet është heqje e garancës për mbrojtje dhe meritim i ndëshkimit. Për këtë ka thënë Allahu i Madhëruar: “Ata deshëm të të provokojnë për të të dëbuar ty nga vendi (yt) dhe me këtë rast ata do të mbeteshin pas teje (pa u ndëshkuar) vetëm pak qaste.” (Isra, 76)

Nëse ky është ndëshkimi për dëbimin (e të Dërguarve) atëherë si do të ishte ndëshkimi i merituar për ofendimet, nënçmimet dhe përqeshjet? Madje, nuk ka mundësi të gjendet ndonjë njeri i cili ka përqeshur ndonjë të Dërguar, e që nëse nuk është penduar më vonë, të mos jetë goditur nga ndonjë katastrofë.

Shejhul-Islam ibën Tejmijje, pasi që e përmend hadithin e Enes b. Malikut thotë: “Një njeri që kishte qenë i krishterë e kishte pranuar Islamin dhe i kishte mësuar kaptinat El-Bekare dhe Alu Imran. Ai ishte bërë edhe shkruesi (qatib) i të Dërguarit. Më vonë ai renegoi dhe u kthye në krishterim. Thoshte: Muhamedi nuk di asgjë përveç asaj që i kam shkruar unë. Pas një kohe, Allahu ia mori shpirtin dhe e varrosën. Kur gdhinë në mëngjes e panë se toka e kishte nxjerrë jashtë dhe thanë: Këtë e kanë bërë Muhamedi dhe shokët e tij pasi që ky iku prej tyre, ata e hapën varrin e tij dhe e nxorën jashtë. Pastaj ia hapën një varr edhe më të thellë e e varrosën por kur gdhinë në mëngjes e panë se toka e kishte nxjerrë jashtë. Me këtë rast e kuptuan se ky nuk ishte veprim i njerëzve dhe e hodhën në një greminë. Kjo ngjarje është e shënuar në mënyrë autentike tek Buhariu dhe të tjerët.

Ibën Tejmijje duke e komentuar këtë ngjarje thotë: “Kjo ndodhi e jashtëzakonshme dëshmon se ky ishte ndëshkimi i tij për atë që pat deklaruar ai njeri, ngase gënjente dhe se të tjerëve nuk u ndodhte një gjë e tillë. Krimi i këtij ishte më i madh sesa vet renegimi dhe shumë renegatë vdiqën e nuk u ndodhi një gjë e tillë. Allahu u hakmor për të Dërguarin e Vet nga ai që e ofendoi dhe e shau, e bëri të triumfojë feja e Tij kundër atyre që gënjejnë dhe shpifin edhe nëse njerëzit nuk kanë mundësi ti sanksionojnë në mënyrën e merituar. Ngjashëm me këtë është ajo që na kanë rrëfyer shumë herë njerëzit e mirë dhe të ditur

lidhur me eksperiencën e tyre rreth rrethimit dhe marrjes së kështjellave dhe qyteteve bregdetare të Shomit. Kur muslimanët i rrethuan bizantinët në kohën tonë thonin: E mbanim një kështjellë apo një qytet nën rrethim një muaj apo më tepër dhe nuk mund ta merrnim sa që gati i humbim të gjitha shpresat. Por, kur në një moment banorët e atyre vendeve fillonin të shanin dhe ofendonin të Dërguarin e Allahut, shumë shpejt dhe lehtë e merrnim atë vend brenda një apo dy ditëve, apo edhe më shkurtë. Atyre edhe u ndodhte ndonjë katastrofë e madhe. Kur i dëgjonim duke folur ashtu kundër tij (të Dërguarit) na vinte shumë rëndë dhe pikëlloheshim por njëkohësisht e dinim se fitorja jonë kundër tyre është shumë afër. Kështu diçka më ka rrëfyer edhe një njeri i besueshëm lidhur me raportin e muslimanëve të Magribit me të krishterët. Ligj i Allahut është që armiq të Vet ndonjëherë ti ndëshkojë me ndëshkim të drejtpërdrejtë prej Tij, e ndonjëherë me duart e besimtarëve. Një gjë e tillë na është transmetuar nga shumë ndodhi.”

Ai që Flet më së drejti, qoftë i Lartësuar, tregon se si e merr përsipër asgjësimin e të keqes së këtyre: “Thoni: E besuam Allahun dhe atë që na u shpall neve si dhe atë që iu shpall Ibrahimit, Ismailit, Is'hakut, Jakubit, pasardhësve, si dhe atë që i është dhënë Musaut, Isaut dhe të Dërguarve prej Zotit të tyre. Ne nuk e veçojmë asnjërin prej tyre dhe Atij i jemi nënshtruar. Nëse besojnë në atë që besoni ju, ata janë të udhëzuar, e nëse e kthejnë shpinën do të jenë në përçarje. Allahu do të të mjaftojë ty kundrejt tyre. Ai është Dëgjuesi, i Dituri.” (Bekare, 136-137)

Sa i madh është dallimi në mes të pasuesve të devotshëm dhe të pastër të Islamit të cilët i besojnë të gjithë të Dërguarit e Allahut, i respektojnë dhe nderojnë ata dhe të tjerëve të cilët i trajtuan ata me armiqësi

herët dhe vonë dhe këtë në mënyrë të trashëguar.

Nuk ka dyshim se liderët e vendeve që kanë qëndrim mospërfillës ndaj mendjelehtëve të tyre që i nënçmojnë dhe ofendojnë të Dërguarit e Allahut nuk mund të jenë të pa kritikuar. Allahu i ka shkatërruar vendbanimet mizore dhe keqbërëse vetëm pse ishin të këfillë, e s'do mend se mizoria më e madhe është qëndrimi armiqësor ndaj të Dërguarve dhe ofendimi i tyre, ngase kjo është kundër të gjitha ligjeve qiellore, ashtu si është shkelje edhe e ligjeve të vendura në tokë nga vet jomuslimanët. Shtetet perëndimore nëse nuk e kultivojnë parimin e drejtësisë do ti rrënojnë shumë shtylla të qëndrueshmërisë së tyre. Ofendimi që disa perëndimorë i bëjnë të Dërguarit të Allahut është indikator shumë serioz i fillimit të shkatërrimit dhe perëndimit të diellit të civilizimit të tyre, ngase ata nuk u trimëruan për të ndërmarrë këtë hap përveçse kur e humbën logjikën dhe mohuan të gjitha argumentet. Madje, të gjitha argumentet e parashtruara nga muslimanët përballë tyre ishin shumë të pamohueshme, kështu që nuk gjetën mjet për t'iu kundërvënë atyre përveçse duke dalë në terrenin e fyerjeve dhe ofendimeve dhe publikuar kështu botërisht mllefën e tyre dhe urrejtjen që deponojnë në zemrat e tyre ndaj muslimanëve. Mirëpo, nuk e patën parasysh se me këtë tregojnë paaftësinë e tyre intelektuale dhe logjike për të paraqitur argumentet dhe faktet dhe debatimin me dituri, logjikë dhe paanshmëri. Kur civilizimi i tyre shpirtëror u përkul para civilizimit islam, ata zgjodhën rrugën e përqeshjes, nënçmimit dhe sharjes.

Është për tu habitur që disa të mençur në disa shtete i justifikojnë të marrët me lirinë e shprehjes, derisa qëndrimi i tyre ndaj antisemitizmit është diametralisht i kundërt. Mjafton si shembull për këtë raportin i fundit

amerikan që flet për liritë e njeriut i cili dënon fuqishëm një rast të manifestimit të anti-semitizmit mu në Danimarkë, duke kritikuar angazhimin e zbehtë në nivel qeveritar në këtë drejtim, derisa në anën tjetër shihet një mospërfillje shumë diskriminuese ndaj muslimanëve dhe ndodhive të nënçmimit të Islamit dhe të Dërguarit, që kohëve të fundit kanë ndodhur shpeshherë mu në atë vend.

Nga këtu del në shesh se çështja e demokracisë, lirive të njeriut posaçërisht atyre fetare dhe të besimit si dhe konventave ndërkombëtare (për promovimin dhe respektimin e të cilave trumbetojnë ata) është çështje e standardeve të shumëfishta tek ata. Kriteri kryesor në këtë rast është që e vërteta dhe e drejta doemos duhet të jetë në anën e besimit, fesë dhe kulturës së tyre. Kur kjo të bëhet e qartë, le të dihet së është obligim i patjetërsueshëm i muslimanëve që të dalin në mbrojtje të nderit dhe autoritetit të të Dërguarit të tyre me krejt çka u lejojnë mundësitë praktike dhe teorike. Ndërsa keqbërësi duhet të jap llogari dhe të sanksionohet në mënyrë meritore. Allahu i Madhëruar thotë: “Ta besoni Allahun dhe të Dërguarin e Tij, ta përkrahni dhe respektoni atë dhe ta madhëroni Allahun në mëngjes dhe mbrëmje.” (Fet’h, 9) Dhe thotë: “Nëse ju i ndihmoni atij (të Dërguarit) dijeni se edhe Allahu i ka ndihmuar...” (Teube, 40)

Disa lëshime të dukshme që kanë ndodhur prej disa muslimanëve vërehen në mosangazhimin e tyre për ti dalë në mbrojtje të Dërguarit të Allahut edhe pse në anën tjetër i sheh manifestimet e ndryshme ku marrin pjesë shumë njerëz (mevlude, e të ngjashme) me pretendim të dashurisë ndaj tij. Athua, ato grupe të mëdha njerëzish, që shpeshherë i akuzojnë të tjerët me mosdashuri ndaj të Dërguarit, a e shprehën drejtë dashurinë e tyre ndaj tij? A janë korrekt ndaj të Dërguarit ata të

cilët, duke shprehur servilitet ndaj perëndimit, nuk shprehin më shumë se ofendimi i të Dërguarit është një gjë që nuk duhet të kishte ndodhur, ngase nuk është mirë të flitet për të vdekurit?! A është kjo qasje e drejtë ndaj problemit? A janë këto përmasat reale të këtij problemi tek muslimanët? Sikur të ofendohej ndonjë mbret, pushtetar apo president shteti a do të mbeteshin raportet e shtetit të ofenduar me shtetin ofendues normale publikisht me pretekst të lirisë së shprehjes? A është e pranueshme për muslimanin që një shtet islam të ndërpresë marrëdhëniet e tij me një shtet tjetër jomusliman për çështje shumë të thjeshta dhe probleme marginale derisa i njëjti shtet nuk bën asgjë për të mbrojtur nderin dhe autoritetin e të Dërguarit të këtij ummeti?

Mbrojtja e nderit të të Dërguarit të Allahut dhe ndëshkimi i keqbërësve ishte praktikë e sahabeve dhe gjeneratave të para të muslimanëve dhe atë më fjalë dhe vepra, e nganjëherë me të dyjat. Ka raste kur individë prej tyre kanë sakrifikuar edhe jetën për këtë arsye, edhe pse themi se sot një gjë e tillë nuk është e kërkuar prej muslimanit, i cili mund të heshtë nëse nuk ka kurrfarë mundësie veprimi. Ngjarja e Ammar b. Jasirit, Allahu qoftë i kënaqur me të, dhe zbritja e ajetit: “Përveç atij i cili detyrohet ndërsa zemrën e ka stabile në besim...” është dëshmi për këtë. Gjithashtu hadithi që e transmeton Xhabiri ku tregohet se Muhamed b. Mesleme e ka vrarë Kab b. Eshrefin dëshmon gjithashtu, si edhe shumë transmetime të njohura tek dijetarët.

Ai që është i dobët dhe i pafuqishëm mos të dëshpërohet dhe le ta dijë se Allahu gjithsesi do të hakmerret për të Dërguarin e Vet dhe kriminelin edhe pse i duket se është duke shpëtuar në këtë botë assesi mos të mendojë se nuk do të realizohet mbi të ligji i Allahut...

A nuk është mjaft që i këtilli të vdesë duke qenë se gjuhët e një miliardë muslimanëve e mallkojnë deri në Ditën e Kiametit, ngase muslimanët disa gjëra i harrojnë dhe i falin por kurrë nuk ia falin atij që e ofendon të

Dërguarin e tyre, edhe nëse, duke kërkuar mëshirë kapet për mbulojën e Qabes. Kjo, posaçërisht pas vdekjes së tij, paqja dhe shpëtimi i Allahut qofshin mbi të, e historia është dëshmitari më i mirë i kësaj...

prof. dr. Nasir Sulejman el-Umer
marrë nga: almoslim.com
Përktheu: Ekrem Avdiu

Si dëmtohet pozita e fesë

Muslimanët e shekullit pesëmbëdhjetë ballafaqohen me sfida dhe pengesa të ndryshme, mirëpo problemi më i madh me të cilin ballafaqohen është shtimi i numrit të atyre që futen në mesin e dijetarëve të fesë, kurse nuk meritojnë të jenë në mesin e tyre.

Përhapja e kësaj dukurie në mesin e muslimanëve të ahiruz-zemanit alarmon situatën dhe detyrimisht na nxitë që të mendojmë rreth zgjidhjes së kësaj gjendje të keqe.

Kur të ndalemi dhe ti mendojmë pasojat e mëdha negative që i sjell me vete paraqitja e kësaj shtrese të njerëzve, na dhemb shpirti dhe na qan zemra për islamin dhe muslimanët.

Mendoj se pasoja më e keqe që e sjell kjo shtresë e njerëzve është përhapja e defetizimit në mesin e të rinjve dhe mos interesimin e tyre për ta mësuar fenë.

Ndoshta keqardhja jonë nuk do të ishte edhe aq e madhe, nëse ky dëmtim dhe kjo pasojë nuk do të shkaktonte nga ata që thirren në emër të fesë dhe dijes mbi fenë e All-llahut. Është shumë lehtë të kuptohet kur dëmtohet feja nga masa e gjëra, nga ata që janë injorantë, mirëpo të dëmtohet nga ata

që thirren në emër të dijes dhe fesë, kjo nuk mund të gëlltitet edhe aq lehtë.

Vlera e dijetarëve

All-llahu, subhanehu ve teala, u ka caktuar pozitë shumë të lartë dijetarëve, pasi që ata janë të zgjedhur për ta ruajtur fenë dhe përhapur Fjalën e Tij, ndaj edhe ka thënë: "All-llahu vërtetoi se nuk ka zot tjetër përveç Tij, e dëshmuar edhe engjëjt e dijetarët, dhe se Ai është Zbatues i drejtësisë. Nuk ka zot përveç Tij, Fuqplotit e të Urtit". (Ali Imran: 18).

Anuloi barazimin mes atyreve që dinë dhe atyreve që nuk dinë: "...Thuaj: "A janë të barabartë ata që dinë dhe ata që nuk dinë?" Po, vetëm të zotët e mendjes marrin mësim". (Ez-Zumer: 9).

Pastaj tregoi se cilësia më e dalluar e tyre është frika e tyre e madhe prej All-llahut, subhanehu ve teala: "...Po All-llahut ia kanë frikën nga robërit e Tij vetëm dijetarët, All-llahu është mbi gjithçka, është mëkatfalës". (Fatir: 28).

Pjesë e frikës prej All-llahut është që mos të flasin mbi fenë pa dije dhe udhëzim, mos ti mveshin All-llahut gjëra pa dije dhe me

inJORANCë, sepse ndalen në kufinj të që ua ka caktuar All-llahu:

"Mos iu qas asaj për të cilën nuk ke njohuri, pse të dëgjuarit, të pamurit dhe zemra, për të gjitha këto ka përgjegjësi". (El-Isra: 36).

Fatkeqësia e kohës tonë

Fatkeqësia e kohës tonë është futja në rradhët e dijetarëve të njerëzve që skanë lidhje aspak me dijen, mirëpo kanë marrë guximin që të flasin mbi fenë e All-llahut, të shkruajnë e të flasin mbi te, kur paraqitet ndonjë çështje fikhere në mexhlise dhe ndeja shohim se secili mer guximin të flet dhe të jep mendimin e tij rreth asaj çështjeje.

Muhamed Gazaliu, rahimehull-llah, thotë: "Lexova një libër të një inxhinieri i cili fliste për realitetin e namazit. Kishte dhënë sqarime të cilat nuk i kanë njohur muslimanët katërmbëdhjetë shekuj me rradhë. U habita me këtë çmenduri dhe guxim për të kundërshtuar ixhmanë (konsenzusin e dijetarëve) e thashë: pse ky inxhinier nuk provon të manifeston intelegjencën e tij në inxhinieri në vend se ta fus veten në gjëra të kota si kjo". (Shiko: "Nuk është prej Islamit", fq. 56, Muhamed Gazali).

Si ky, në ditët e sodit ka shumë, fatkeqësisht, që i fusin hundët në çdo çështje fetare, çështje për të cilat në kohën e sahabeve, Omeri, radijall-llahu anhu, duheshte ti mbledh pjesmarrësit e Bedrit që ta studiojnë këtë çështje dhe të japin vendimin fetar.

All-llahu e mëshiroftë Imam Malikun, i cili ka thënë: "Jam duke menduar për një çështje më shumë se dhjetë vite, akoma nuk kam arritur të një mendim i prerë".

Gjithashtu ka thënë: "Më vjen ndonjë çështje për të cilën më duhet të mendoj netë të tëra". ("Tertibul-Medarik", 1/ 178).

Na shtohet habia shumë kur i shohim këta njerëz që kanë guxim të flasin për çështje të

fesë, ku një gabim mund ti kushton dëmtim të besimit, kurse të njëjtët ata kur vjen çështje e mjekësisë dhe barërave janë shumë të kujdeshëm dhe nuk i japin vetes të drejtë që të flasin në këtë lëmi, nga shkak i rezikut që mund të shkaktojnë. Vallë, cila gjë është më e rëndësishme për tu kujdesur për te, besimi apo shëndeti fizik i yni?!

Këtë problem e ka vërejtur edhe Imam Ibën Rexheb Hanbeliu, rahimehull-llah, dhe është ankuar nga kjo gjendje duke thënë: "Habi! Nëse dikush pretendon ndonjë zanat të dynjasë, me të cilën nuk e njohin njerëzit dhe nuk shohin te ai mjetet e atij zanati do ta përgënjeshtrojnë, nuk do tia linin në duart e tij pasurinë e tyre dhe nuk do ti mundësonin të punon këtë zanat që e pretendon. Si do të sillemi ndaj atij që pretendon se e di fenë e Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, kurse asnjëherë nuk është parë duke shënuar dijen e Pejgamberit, e as që është ulur me dijetarët për ta mësuar ate". (El-Hikem Xhediye Bil-Idhaa").

Ndalohet të flitet pa dije mbi fenë

Duke e parë këtë rezik të madh që i kano-set fesë nga këta njerëz, dijetarët muslimanë e kanë potencuar me të madhe që mos të flet askush mbi fenë pa argumente dhe fakte, pa qenë meritator për të folur për një çështje.

Imam Shafiu, rahimehull-llah, ka thënë: "Dijetarët obligohen që të mos flasin gjërat që nuk i dinë, sepse është duke folur mbi dijen edhe ai, i cili po të kishte heshtur, do të ishte më mirë për te dhe më afër shpëtimit, inshaAll-llah". (Er-Risale: 41).

Imam Ibën Hazmi, rahimehull-llah, ka thënë:

"Dija dhe dijetarët nuk kanë defekt dhe dëm më të madh se sa nga të futurit në mesin e tyre, kurse nuk janë prej tyre, sepse ata janë inJORANTë, mirëpo mendojnë se dinë,

prishin dhe mendojnë se janë duke ndrequr". ("Mudavatum-Nufus", fq. 67).

Shejhul-Islam Ibën Tejmijje, rahimehull-llah, ka thënë: "Askujt nuk i lejohet të flet mbi fenë pa dije dhe nuk i lejohet ta ndihmojë atë që flet mbi fenë pa dije apo fut ne te gjëra që s'janë të saja". ("Mexmuul-Fetava", 22/ 240).

Gjithashtu ka thënë: "Ai që flet me injorancë dhe me gjëra që janë në kundërshtim me Imamët, duhet të ndalohet nga kjo vepër dhe nëse insiston në këtë drejtim duhet të të edukohet, sikurse veprohet me injorantët sikur ai. Nuk duhet pasuar asnjë prijës në devijim nëse është në kundërshtim me sherijatin e All-llahut edhe nëse është i njohur me dije, sikurse kanë thënë disa dijetarë të selefit: mos shiko veprën e fekihut, mirëpo pyete që të shohish vërtetësinë e tij". ("Mexmuul-Fetava", 22/ 227).

Gjithashtu ka thënë: "Ai që flet mbi fenë pa dije është gënjeshtar edhe nëse nuk e synon gënjeshtren". (10/ 449).

Katadeja, rahimehull-llah, ka thënë: "Ai që flet para kohe turpërohet në kohë".

Ebu Is'hak Esh-Shatibu, rahimehull-llah, ka thënë: "Rrallë ndodhë kundërshtimi i qëndrimeve të dijetarëve të mëhershëm, përpos nga ata njerëz që e kanë futur vehten në mesin e dijetarëve dhe ixhtihadit gabimisht apo me qëllim". (Shiko: "ET-Tealum", fq. 7).

Kurse Imam Ibën Abdul-Beri dhe Imam Gazaliu, rahimehumull-llah, kanë thënë: "Po të heshte ai që nuk din nuk do të kishte divergjencë". (Shiko: "ET-Tealum", fq. 5).

Hoxha i madh Bekr Abdullah Ebu Zejdi, hafidhehull-llah, në librin e tij të mrekullueshëm "Et-Tealum ve etheruhu alel-Fikri vel-Kitab" flet gjëre gjatë për këtë dukuri të shëmtuar që është shfaqur në mesin e muslimanëve dhe mes tjerash propozon që ashtu sikurse pengohet njeriu i paaftë të vendos për pasurinë e tij, edhe ata që nuk

janë dijetarë të mirëfilltë të pengohen nga dhënia e fetvave, dhe thotë: "Blokimi për të ruajtur fenë është më meritë se blokimi për të ruajtur pasurinë dhe trupin. Andaj duhet të bllokohet secili i falimentuar në interes të shoqërisë:

- Ai që shtiret si dijetar apo ai që ka dije dhe ska moral të bllokohet nga dhënia fetva për ta ruajtur fenë.

- Ai që shtiret si mjek të bllokohet nga puna e mjekësisë për ta ruajtur shëndetin e shoqërisë.

- Ai që shtiret si inxhinier të bllokohet nga puna e tij në interes të qyteteve dhe shteteve, etj". (fq. 10).

Rubete ibën Axhaxh tregon: shkova te Nesabe El-Bekri, e më tha: kush je?

I thashë: Rubete ibën Axhaxh. Tha: shkurtë dhe qartë mu përgjigje. Pse ke ardhur? Tha: për të kërkuar dije. Tha: ndoshta je nga njerëzit që nëse jam në mesin e tyre dhe heshti nuk më pyesin e nëse flas nuk më kuptojnë?

Tha: shpresoj që mos të jem nga ata?

Tha: a e di se çka është defekti i edukatës?

I thashë: jo, më trego. Tha: fqinjë të këqijë, nëse e shohin ndonjë të mirë e varosin e nëse e shohin ndonjë të keqe e publikojnë.

Pastaj më tha: Rube, dije se dija ka defekt, gabim dhe fatkeqësi. Defekti i dijes është haresa, gabimi është tia japish atij që nuk e meriton dhe fatkeqësia është të gënjeshtrosh në dije". (Shiko: "Xhamiu Bejanul-Ilmi ve Fadlihi", 1/ 449-450).

Si ndodh kjo gjë te ne

Duke u nisur nga ajo që ka paralajmëruar Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, se do të vijë një kohë që në mesin e muslimanëve nuk do të ketë dijetarë dhe kjo

vetvetiu do të jetë shkak që të futen në rradhët e dijetarëve ata që nuk janë prej tyre.

Abdullah ibën Amr ibën Asi, radijall-llahu anhu, tregon se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "All-llahu nuk e mer dijen duke e ngritur prej njerëzve, mirëpo e mer dijen duke i marrë dijetarët, gjersa mos të mbeten dijetarë, e atëherë njerëzit ti marin si pari injorantët e të pyeten dhe të japin përgjigje pa dije, kështu do të devijojnë ata vet dhe do ti devijojnë edhe tjerët". (Buhariu dhe Muslimi).

Ebu Umejet El-Xhumhiu, radijall-llahu anhu, tregon se Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "Prej shenjave të Kijametit është kërkimi i dijes të të vegjëlit". (Sahih, Taberani).

Gjithashtu Pejgamberi, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: "Prej shenjave të Kijametit është përhapja e lapsit (dmth. Shkrimi)". (sahih, Ahmedi).

Të vegjël, sipas dijetarëve që e kanë komentuar këtë hadith janë:

- ata që flasin nga mendja e tyre;
- bidatxhitë;
- ta papjekurit në dije;
- njerëzit e poshtër, etj.

Në këtë drejtim i kemi edhe disa thënie të dijetarëve.

Mekhuli, rahimehull-llah, ka thënë: "Kur ta mësojnë fenë çobanët, prishet feja, kurse kur ta mësojnë fenë njerëzit e poshtër, prishet dynjaja".

Ferjabiu thotë: Sufjani kur i shihte njerëzit e poshtër dhe pa peshë që shkruajnë mësimet i ndryshojë fytyra. I thash: po të shohim që të ndryshohet fytyra kur i shkruajnë mësimet këta njerëz. Tha: dija ishte te arabët dhe të zotërinjtë e tyre, e kur doli prej tyre dhe ra në duart e këtyre, u ndryshua feja".

Sidoqoftë rënia e kualitetit të hoxhallarëve në vendet tona mundëson shfaqjen e këtyre

njerëzve. Kurse rënia e kualitetit të hoxhallarëve në vendet tona ndodh për disa shkaqe, mendoj se prej tyre më kryesore janë:

1- Mungesa e kriterëve të caktuara për selektim dhe filtrim të atyreve që dëshirojnë të studiojnë fenë.

2- Dërgimi i njerëzve për ta studiuar fenë pa dëshirën e tyre, por për hatër të babës apo familjes.

3- Mos zgjedhja e sojit të atyreve që dërgohen për ta mësuar fenë.

Dalja në skenë të hoxhallarëve të papërgaditur me iman dhe dije ka shumë pasoja negative dhe është një mënyrë e sabotimit të thirrjes në fe të All-llahut, subhanehu ve teal.

Nëse i bëjmë një analizë numrit të studentëve që mësojnë fenë nga vendet tona, flas për Maqedoninë konkretisht, do të shohim se numri i tyre ka rënë në mënyrë katastrofale.

Përdersa në të kaluarën duheshte të pritët rend gjatë kohë dhe të gjinden njerëz ndërmjetësues për tu regjistruar në Medresenë e Isa Beut në Shkup, edhe pse ishin të shkëlqyeshëm dhe shembullor, sot secili që dëshiron të regjistrohet në këtë shkollë, regjistrohet pa asnjë problem dhe pa marrë parasysh çfarë nota ka. Secili mund të paramendon se çfarë kuadro do të na dalin në të ardhmen!!

Numri i studentëve që regjistrohen në fakultetin e shkencave islame në Shkup është tejet shumë i vogël.

Numri i studentëve në botën arabe është zvogëluar maksimalisht, ashtu që në Siri janë vetëm tre studenta nga Maqedonia, kurse në Jordani nuk ka asnjë student, në Egjipt janë përafërsisht dhjetë studenta, në Tunizi me sa di unë nuk ka asnjë, në Turqi numri ka rënë shumë, në Arabinë Saudite ka njëzet. Kurse në të kaluarën në Siri kishte mbi pesëdhjet,

në Egjipt deri në njëqind, në Jordani mbi tredhjetë, në Tunizi mbi njëzet, në Sarajevë mbi tredhjetë, etj.

Ska dyshim se këto sinjale që na dalin nga një anketim, i cili nuk është shumë i thellë, por është një shiqim sipërfaqësor dhe i përgjithshëm, tregojnë krizën e madhe që ka populli musliman shqiptar në Maqedoni.

Këtë krizë e kanë krijuar shumë fakte, prej tyre do të veçojmë:

1- Mosmarveshjet e mëdha dhe një kohë të gjatë përbrenda hoxhallarëve dhe përbrenda Bashkësisë Islame.

2- Humbja e dinjitetit të një numri të madh të hoxhallarëve duke u futur në mesin e tyre ata që nuk meritojnë të jenë në atë mes.

3- Mungesa e shembëlltyrave dhe mostrave në mesin e hoxhallarëve.

4- Dallimi i madh mes fjalëve dhe veprave të hoxhallarëve.

5- Mosfukcionimi i institucioneve të Bashkësisë Islame.

6- Mungesa e fondeve dhe resurseve materiale për stimulimin e punës së hoxhallarëve duke u dhënë paga normale dhe konform nevojave materiale bashkëkohore.

7- Mungesa e kushteve në të cilat veprojnë hoxhallarët.

8- Mosstimulimi i tjerëve në mënyrë direkte dhe indirekte për të mësuar dhe studiuar fenë.

9- Mosintegrimi i mësimbesimit nëpër shkollat shtetërore. etj.

Pas tërë kësaj që paraqitëm mendoj se duhet të mobilizohet e tërë popullata muslimane që ta ndalon këtë proces të oksidimit që është duke ndodhur në mesin e atyreve që duhet të jenë udhëheqësit dhe liderët shpirtëror të këtij populli. Përndryshe të gjithë do të vuajmë nga një shtresë e cila do të paraqet nusprodukt, e paramendoni se çfarë zgjidhjesh dhe ofertash mund të na ofrojnë njerëzit e kësaj shtrese. Me këta njerëz do të vuajmë edhe ne po edhe brezat që vijnë pas nesh.

Andaj secili prind e ka për obligim që nxënësin më të shkëlqyeshëm ta dërgojë që ta mësojë fenë, sepse me krijimin e kuadrit kualitativ të atyreve që na e mësojnë fenë, e mbrojmë besimin dhe moralit tonë, gjëra që janë të domosdoshme për të mbijetuar si komb dhe shoqëri.

All-llahun e lusim që në krye të muslimanëve të sjell njeri që do të ketë dije dhe devotshmëri, i cili do ti hap këtij popullit shtigjet e përparimit dhe zhvillimit dhe do ta mbroj nga çdo devijim, deformim dhe degenerim. Amin.

Bekir Halimi

Fara e zezë-nigella sativa

Megjithëse kjo bimë e ka marrë emrin habtul bereke (fara e bekuar) për shkak të vetive të saja kuruese ajo është e quajtur me shumë emra si: fara e zezë, nigella sativa, habbetus-sevda, etj... por megjithatë emri më i përdorur është “fara e zezë”.

Megjithëse në vendet arabe përdorimi i saj është i mirënjohur, në Shqipëri apo në viset e ndryshme shqiptare kjo bimë gati nuk njihet apo nuk është bërë si ilaç i praktikueshëm në ambientet familjare apo edhe tek ato të mjekësisë popullore. Megjithëse ajo përmban fuqi kuruese shumë të mira ashtu siç po vlerësohet nga të gjithë institucionet perëndimore të cilat tani kanë filluar ta përdorin këtë bimë për të kuruar sëmundje të ndryshme. Për këtë bimë, Pejgamberi, Muhammedi salallahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Ka shërim te fara e zezë për të gjitha sëmundjet përveç vdekjes”. [Sahih el-Buhari: 5688]

Nigella sativa ose fara e zezë besohet të jetë indigjene ndaj zonës mesdhetare por është e kultivuar në vende të tjera të botës duke përfshirë Arabinë Saudite, vendet afrikano-veriore dhe pjesë të Azisë.

Farat e zeza janë të vogla dhe me qime dhe jo më tepër sesa 3mm në gjatësi, farat e zeza origjinojnë nga bima euroasiatike (Foeniculum vulgare) ose (Nigella sativa) nga familja e Ranunculaceae.

Bima i ndan gjethet në menyra të përkryer me lulet e bluta, të bardha dhe vishnje. Lulet rriten në deget e saja ndërsa gjethet rriten për kundër njëra tjetrës në çifte. Gjethet e saja të poshtme janë të vogla ndërsa gjethet e saja sipër janë të gjata (6-10 cm). Kërçelli i

saj rritet deri në 34 -39 cm ndërsa frutet e saja, farat e zeza, pihen.

Nigella sativa riprodhohet me veten e saj dhe formon një frut në formë kapsule e cila përmban shumë fara trigonale të bardha. Kur frutet e kapsulës pihen, ajo hapet dhe farat që ajo përmban i ekspozohen ajrit, duke u bërë të zeza në ngjyrë (farat e zeza).

Historia e farës së zezë

Fara e zezë (nigella sativa) është zbuluar në varrin e mumjes Tutankhamon duke lënë për të kuptuar që ajo ka luajtur një rol të rëndësishëm në praktikën e lashtë të Egjiptit. Megjithëse roli i saj unik në kulturën egjiptiane është i panjohur.

Diocoredes, një doktor i lashtë grek i shekullit të parë e ka regjistruar farën e zezë si një shëruese e dhimbjeve të kokes, dhimbjeve të dhëmbëve, rrjedhjeve të gjakut nga hundët dhe krimbat e zorrëve. Grekët e lashtë gjithashtu e kanë përdorur si një diuretik për të ndihmuar në kohën e menstruacioneve si dhe për të shtuar prodhimin e qumështit.

el-Biruni (973-1048), i cili kompozoi një ilaç mbi origjinat e ilaçeve indiane dhe kineze, përmend që fara e zezë është një lloj fare e quajtur el-Uanak në dialektin Sigzi.

Ibën Sina (980-1037), në më të famshmin nga volumet e tij, i quajtur “Kanuni i mjekësisë” i shikuar nga të tjerët si libri më i famshëm në tërë historinë e mjekësisë, i referohet fares së zezë se “...stimulon

energjinë e trupit dhe ndihmon në ripërtëritjen nga lodhja..”.

Fara e zezë është gjithashtu e përmendur në listen e ilaçeve natyrale në librin el-Tib el-Nebevi nga Ibën Kajjim el-Xheuzijje (Mjekësia e Pejgamberit) dhe sipas traditës profetike: ”përdoreni farën e zezë sepse në të ka shërim për çdo sëmundje përveç vdekjes”. Kjo referencë profetike në përshkrimin e farës së zeze si “ka një shërim për çdo sëmundje” shihet nga kërkimet e tanishme që kanë provuar fakte të mjaftueshme që tregojnë se fara e zezë përmban një aftësi të madhe për të ngritur sistemin mbrojtës- nëse përdoret vazhdimisht. Faza profetike ”përdoreni farën e zezë” gjithashtu thekson përdorimin e vazhdueshëm të farës së zeze.

Përbërja primare e farës së zeze

Ashtu siç shkenca e mjekësisë mëson vazhdimisht rreth farës së zeze, është shumë e mundshme, një ose më tepër përbërës aktiv të mund të kombinohen në një recetë farmaceutike për kushte të veçanta. Nëse kjo ndodh, është gjithashtu e mundshme që fara e zezë mund të përzihet me kimikate dhe kështu të bëhet një ilaç shumë më i fuqishëm.

Ndërsa është e diskutueshme që përzierja me kimikate mund ta shtojë efektivitetin e farës së zeze në trajtimin e disa kushteve

specifike, principet shëruese të farës së zeze në formën e saj të pastërt, në formën e saj natyrale duhet të mirren si të sakta.

Fara e zezë në formën e saj të kompletuar, formën natyrale vepron në mbështetje të procesit shërues të vetë trupit në tejkalimin e sëmundjes ose përmbajtjen e shëndetit. Vepron mbi pjesë ose sistemin e trupit pa e shqetësuar në vende të tjera.

Efekti ushqyes i kombinimit të farës së zeze dhe vlerës mjeksore jo vetëm që e ndihmon atë të çlirohet nga kushtet e tashme por gjithashtu e ndihmon ndërtimin më tej të rezistencës kundër sëmundjeve të ardhshme.

Ndërsa faktet historike sugjerojnë që përdorimi i farës së zeze është për një numër të gjërë sëmundjesh, këtu përmendëm vetëm disa prej kërkimeve më të fundit mbi farën e zezë.

Veçanërisht ata që merren me tregi duhet të sjellin në vendet tona nga kjo bimë. Kjo bimë po ashtu shitet në produkte të shumta si vaj, erëza çaji, sapunë për fytyrë. Ka plotë rrjete në internet që e shesin këtë bimë në këto produkte të cilat janë shumë të mira për shëndetin por gjithashtu janë një sunnet i të Dërguarit të Allahut.

Për shtjellime të mëtejshme të dobive të kësaj bime referohuni tek Librat e Ibën Kajimit dhe Sujutit të cilët flasin për mjekësinë e Pejgamberit, salallahu alejhi ve sel-lem.

Ammar Ardit Kraja

Kushtet e procedurës gjyqësore

Gjatë procedurës gjyqësore paditësi qëndron para kadisë dhe duke e informuar për të drejtën e tij të uzurpuar, kërkon që t'i kthehet duke gjykuar në favor të paditësit. Për të shpreh ankesën e tij nuk ka ndonjë vokabular të veçantë dhe çdo fjali që e bart dhe shpjegon problemin është e pranueshme, valide. Ajo do të pranohet nëse plotësohen kushtet vijuese:

-Që paditësi dhe i akuzuari të zotërojnë plotësisht aftësitë e tyre mendore dhe racionale.

-E drejta e uzurpuar që e deklaroi paditësi duhet të jetë e përcaktuar qartë, e definuar me ligj dhe të jetë nën juridiksionin e gjyqit.

-Akuza nuk mund të jetë logjike dhe praktikisht e pamundshme. Shembulli i akuzës logjike është pamundshme është deklarimi i atësisë mbi personin që është më i vjetër se pretenduesi. Shembulli i padisë praktikisht të pamundshme është padia nga person që është jashtëzakonisht i varfër dhe pretendon se të akuzuarit i ka dhënë një sasi të konsiderueshme të hollash si hua.

-Padia e pranuar duhet të përmban element detyrues për të paditurin. Nuk ka mundësi që dikush të deklaron të drejtën e pronësisë mbi pasurinë e fqinjit të tij të pasur sepse nuk ka asnjë element ligjor që e detyron që të ndan pasurinë me fqinjin e tij. Siç u pa padia duhet të ketë bazë ligjore që e detyron të paditurin.

Rregullat e gjykatores (salla e gjyqit):

Në fillim duhet cekur se gjykatorja është vend i seriozitetit, vetëpërmbytjes dhe respektit dhe nuk është vend për biseda të kota, fjali të gjata dhe sjellje të pahijshme. Këto rregulla vlejnë për ndërgjyqësit, dëshmitarët dhe të pranishmit në sallën e gjyqit. Kur

gjykatësi ulët në vendin e tij ai duhet të jetë plotësisht i përgatitur për dëgjimin e padive dhe provave dhe të merr parasysh gjitha rrethanat e rastit gjyqësor. Për këtë shkak i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sellem, ka thënë: "Gjykatësi të mos gjykon në gjendje të hidhërimit."

I Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sellem, e ka përmendur hidhërimin edhe pse kjo ndalesë vlen edhe për gjendjet psikike të njeriut që kanë efekt të ngjashëm si uria dhe etja, gëzimi, brenga ose pikëllimi i tepërt. Nuk duhet që vetës t'i jep shumë kohë të lirë e as të jetë tepër i lodhët. Këto faktorë komprometojnë aftësinë e tij për të gjykuar drejtë duke i marrë në konsideratë gjithë dëshmitë.

Gjykatësi nuk guxon të lejon vetën të mos jetë vazhdimisht i koncentruar, duhet të flet pak duke e përkufizuar vetën me pyetje dhe përgjigje relevante. Ai nuk duhet të rrit zërin përpos në raste të nevojës, të mbetet serioz pa shprehje të hidhërimit. Ulja e tij duhet të jetë e qetë dhe përkatëse për postin që e mban, nuk duhet të bën shaka ose të bisedon për gjëra që nuk kanë lidhje me lëndën gjyqësore që është para tij. Pamja e tij dhe mënyra e veshjes duhen të janë dominuese dhe autoritare. Ndërgjyqësit nuk kanë të drejtë të flasin pa leje, pyetje ose kërkesë të gjykatësit. Kur njëri prej ndërgjyqësit flet pala tjetër dëgjon dhe nuk e ndërpret. Kur i pari përfundon fjalinë e tij, pala tjetër kërkon leje t'i drejtohet gjyqit. Nëse leja i jepet ai flet në të kundërtën vazhdon me heshtje. Kadiu duhet të dëgjon me vëmendje dëshmitë e ndërgjyqësit pa shenja të bezdisë dhe pa ndërprerje të panevojshme përpos në raste kur ngrihet zëri.

marrë nga: IslamToday.net
Zgjedhi dhe përktheu: Talha Kurtishi

Ambasadorët e Pejgamberit

Imam Muslimi në librin e tij “Es Sahih” e shënon këtë hadith: Enesi, radijallahu anhu, rrëfen: “I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, u dërgoi letra mbretit të Persisë, mbretit ta Bizantisë dhe mbretit të Abisinisë si dhe gjithë mbretërve dhe i thirri të besojnë All-llahun. Nexhashiu (mbreti i Abisinisë) të cilit i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i dërgoi letër nuk është ai të cilit ia fali xhenazen. (Sahih Muslim, Kitabul Xhahidi ves Sijeri, Babu Kutubir Resul, ila mulukil kuf-far vëll. 3 nr. 1397)

Ibën Sa’di në librin e tij “Et Tabekat” shkruan: I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, pas kthimit prej Hudejbijës në muajin Dhul Hixhxe të vitit të gjashtë u dërgoi letra mbretërve. Disa nga shokët e tij thanë: O i Dërguar, mbretërit nuk i lexojnë letrat e pavulosura. I Dërguari i All-llahut urdhëroi ti punohet një unazë prej argjendi në të cilën shkruante Muhammed Resul All-llah në tre reshta, më të i vulosi letrat dhe për një ditë i dërgoi gjashtë lajmëtarë në muajin Muharrem të vitit të shtatë hixhrij. (Et Tabekat El Kubra vëll. 1 fq. 258)

Dijetarët e historisë që shkruan mbi historinë e të Dërguarit dhe shokëve të tij si dhe dijetarët e hadithit arritën të shënojnë emrat e lajmëtarëve të cilët i ka dërguar i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, me letra mbretërve si dhe tjerëve.

Emrat e tyre në një vend i tuboi dhe i rënditi sipas shkronjave të alfabetit Imam Ebu Abdull-llah Muhammed ibën Ali ibën Hadide El Ensari (v. 783) dhe prej tij e huazova këtë listë:

1. El Ekre ibën Abdull-llah El Himjeri

I Dërguari i All-llahut e dërgoi në Dhi Meran dhe disa pjesë të Jemenit. Sejf ibën

Omeri prej ibën Abbasit, radijall-llahu anhu, transmeton: I Dërguari i All-llahut e dërgoi tek fiset Dhi Zeud Seid ibën El Akib, Amir ibën Shihr, Dhi Jenak Shihr dhe numëroi tjerë prej fiseve tek të cilët është dërguar.

2/3. Ubejj dhe Anbese

I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i dërgoi tek Sad Hudhejm prej fisit Kudaah si dhe te Xhudhami me një letër ku ua mëson rregullat e zeqatit. Librat nuk tregojnë më tepër për emrat e këtyre të dërguarve. Ibën Abdil Berri tregon se në mesin e as’habëve ka patur tre persona me emrin Ubejj. Disa studiues janë të mendimit që Ubejji në fjalë është Ubejj ibën Ka’bi, radijall-llahu anhu.

4. Xherir ibën Abdull-llah El Bexheli

U dërgua tek fiset Dhi Kila’ dhe Dhi Re’in në Jemen. Për të është thënë: Kur t’ju vjen fisniku nderoeni atë. Ka qenë i zgjedhuri i fisit të tij. Ka qenë edhe i dërguar i Aliut, radijall-llahu anhu, tek Mu’aviu, radijall-llahu anhu. Ndërroi jetë në vitin 54 H.

5. Xhebr robi i liruar i Ebu Rahmit

Kështu e emëron Es Suhejliu. Ibën Abdil Berr thotë: Xhebr ibën Abdil-lah El Kibtî, robi i liruar i Ebu Besrete El Gifari, ky person së bashku me Hatib ibën Ebi Belte’ah prej Mukavkisit e solli Marijën El Kibtijje si dhuratë për të Dërguarin, alejhis-selam.

6. Hatib ibën Ebi Belte’ah

I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e dërgoi në Egjipt tek mbreti Mukavkis, mbreti i koptëve në Egjipt dhe Aleksandri. Të njejtin e dërgoi edhe Ebu Bekri, radijall-llahu anhu, tek Mukavkisi dhe me të bëri marrëveshje për paqe deri në kohën kur Egjiptin e çlirroi Amër ibën El ‘Asi, radijall-llahu anhu.

7. Hajjan ibën Milleh

Ibën Ethiri në biografinë e tij shkruan: Ai është vëllau i Enif Jemanit erdhi së bashku me delegacionin e Jemamës. Ishte bashkuudhëtar i Dihje ibën Halife El Kelbi të cilin i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme e dërgoi te mbreti i romakëve.

8. El Harith ibën Umejr El Ezdi

I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e dërgoi me letrën e tij në Sham tek mbreti i romakëve. Disa dijetarë janë të mendimit që ai ishte i dërguar tek mbreti i Basrasë. Sherahbil ibën Amër El Gassani ia preu udhën e lidhi dhe pastaj e mbyti. Ai ishte i dërguari i vetëm që u mbyt. Kjo vrasje ishte shkaku i betejës së njohur Be-teja e Mu'tes që ndodhi në vitin VIII hixhrij.

9. Hurejth ibën Zejd El Hajl

E përmend Ibën Sa'di si lajmëtar i të Dërguarit, sal-lallahu alejhi ve sel-leme tek Jehne ibën Ru'be El Ili. Islamin e pranoi së bashku me babën dhe vëllaun të cilët morrën pjesë në luftën kundër renegatëve që e zhvilloi Halid ibën Velidi.

10. Harmele

Ibën Sa'di e përmend si lajmëtar tek Jehne ibën Ru'be së bashku me Hurejthin por nuk përmend më tepër argumente. Ibën Abdil Berri përmend një grupë prej as'habëve me emrin Harmele por asnjërin nuk e cilëson si i dërguar prej Resulullahut. All-llahu e din të vërtetën e plotë.

11. Halid ibën El Velid

I Dërguari i All-llahut e dërgoi në vitin e nëntë në Ekider Deume. Ai është edhe njëri prej atyre që shkruanin shpalljen.

12. Dihje ibën Halife El Kelbi

Është njëri prej lajmëtarëve që i dërgoi tek mbreti i romakëve në kohën e marrëveshjes me Kurejshin në vitin e gjashtë hixhrij.

13. Rifa'ah ibën Zejd El Xhudhami

Erdhi te Muhammedi gjatë marrëveshjes së Hudejbijjës me një delegacion të popullit të tij të cilët e pranuan Islamin. Pejgamberi bëri marrëveshje me të dhe përmes tij i dërgoi letër popullit të tij dhe ata pranuan Islamin.

14. Zijad ibën Handhale

Ai është Zijad ibën Handhale Et Temimi El Umeri. I Dërguari i All-llahut e dërgoi me letër te Kajs ibën Asim dhe Ez Zeberkan ibën Bedr që të bashkëpunojnë kundër gënjeshtëtrëve Musejleme, Tulejha dhe Esved.

15. Sulejt ibën Amër

Njëri prej muhaxhirëve të parë prej fisit Kurejsh të cilin Resulullahu, sal-lallahu alejhi ve sel-lem e dërgoi te fisi Heudhe dhe Thumama ibën Ethal. Ai ishte prej gjashtë të dërguarve të parë.

16. Es Saib ibën El Av-vam

Vëllau i Ez Zubejr ibën El Av-vamit dhe fëmiu i Safijjës bija e Abdul Mutalibit. I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e dërgoi me letër te Musejlemeja dhe pastaj te Amër ibën Umejje Ed Dumejri. Rra si dëshmor (inshaAll-llah) në betejën e Jemamës.

17. Shuxha' ibën Ebi Vehb

Njëri prej muhaxhirëve të parë i cili u dërgua tek El Harith ibën Ebi Shemr El Gassani dhe te Xhebile ibën Ejhem. Rra si dëshmor (inashaAll-llah) në betejën e Jemamës.

18. Sherahbil

Ibën Sa'di e përmend si një prej të dërguarve tek Jehne ibën Ru'be El Ili dhe nuk përmend më tepër për prejardhjen e tij. Ibën Abdil Berri përmend gjashtë prej as'habëve me emrin Sherahbil por asnjërin nuk e cilëson si i dërguar prej Resulullahut. All-llahu e din të vërtetën e plotë.

19. Salsal ibën Sherhabil

E përmend Sejf ibën Umer në librin “Er Rid-de” dhe ka qenë i dërguar tek Safvan ibën Umejje, Sebrete El Anberi dhe Benu Amir.

20. Dirar ibën Ezur El Esedi

Kalorës i dalluar me trimëri dhe poet. I Dërguari i All-llahut e dërgoi te Auf ibën Ez Zerkani prej fisit Benu Es Sajda, te Sinan El Esedi, te Kudai Ed Dejlami. Rrëfimet e tij janë të njohura.

21. Dhebjan ibën Merthed Es Sedusi

Resulullahu, sal-lallahu alejhi ve sel-lem e dërgoi te Bekr ibën Vail. Ibën Sa’di e përmendi në Et Tabekat. Ibën Abdil Berri nuk e përmend në librin e tij “El Isti’ab”.

22. Abdull-llah ibën Hudhafa Es Sehmi

Një prej të gjashtëve të cilët i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i dërgoi tek mbretërit, gjegjësisht te mbreti i Persisë Kisra. Tregimi i tij është i njohur.

23. Ebu Musa El Esh’ari

Erdhi te i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, me delegacionin e fisit të tij. Bëri Hixhret në Abisini. Ishte mëkëmbës i të Dërguarit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem në Jemen. Në kohën e Umerit, radijall-llahu anhu, ishte emir i Basrasë.

24. Abdull-llah ibën Ausexhe El Arni

E përmend ibën Sa’di në librin e tij “Et Tabekat” si lajmëtar i Pejgamberit te Sem’an ibën Amër ibën Kurejt Er Raki’ i cili pranoi Islamin.

25. Abdull-llah ibën Bedil El Huzai

Pejgamberi e dërgoi në Jemen. Së bashku me vëllain e vet morrën pjesë në betejën e Siffinit në të cilën të dytë ndërruan jetë. Trimëria e tyre është rrëfyer në më tepër se një libër.

26. Ebu Hurejre, Abdur Rahman ibën Sahr Ed Deusi

Së bashku me Ala El Hadramiun kanë qenë të dërguar te mexhusët e Hexhr-it që t’ua prezantojnë Islamin dhe në rast të refuzimit të kërkojnë prej tyre xhizje.

27. Abdur Rahman ibën Verka’ El Huzai
Vëllai i Abdull-llah ibën Bedil El Huzaiut i cili së bashku me të e tij u dërgua në Jemen.

28. Ubejdull-llah ibën Abdul Halik

Njeriu i cili letrën e të Dërguarit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e barti deri te taguti i Romakëve dhe të cilit iu garantua xhenneti nëse letrën në fjalë ia dorëzon tagutit edhe nëse vdes ose mbetet i gjallë. Letrën e çoi në vendin e duhur dhe u kthye i gjallë.

29. El Ala El Hadrami

Resulull-llahu, sal-lallahu alejhi ve sel-lem e dërgoi te El Mundhir ibën Sara mbreti i Bahrejnit. Pas pushtimit të Bahrejnit u emërua në postin e emirit dhe këtë detyrë e zbatoi edhe në kohën e Ebu Bekr-it, radijall-llahu anhu. Omeri e caktoi në postin e emirit në Basra por ai ndërroi jetë para se të mbërrin në vendin e duhur.

30. Amër ibën El As

Ishte ambasadori i Muhammedit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, tek dy mbretërit e Omanit Xhifer dhe Abdu djemtë e Xhelen-dasë të fisit Benu Ezd. Ai është edhe njëri prej atyre që shkruanin shpalljen.

31. Amër Umejje Ed Damri

Muhammedi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem e dërgoi te Nexhashiu, mbreti i Abisinisë dhe te Ebu Sufjan ibën Harbi. Është njëri prej gjashtë të dërguarve të parë.

32. Amër ibën Hazm

E dërgoi në Jemen dhe i shkroi një letër që përmbante mësimet të fesë Islame, farzet dhe kodin penal (el hudud).

33. Ukbe ibën Nimr

Të cilin i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e dërgoi së bashku me Mu’adh ibën Xhebelin, Abdullah ibën Zejdin dhe Malik ibën Ubadin te Zur’ah Dhi Jezin të cilit iu drejtua me këto fjalë:

Kur të vijnë të Dërguarit e mi të porosis t'i nderosh, të tubosh atë që ju takon nga zeqati dhe xhizja dhe dorëzoi te emiri i tyre Mu'adh ibën Xhebeli.

34. Aj-jash ibën Ebi Rebi'ah

Ibën Sa'di e përmend në mesin e të dërguarve tek El Harithi, Mesruhi dhe Nua'jm ibën Abd Kilal prej fisit Benu Himjer. Është prej muslimanëve të parë dhe bëri hixhret në Abisini.

35. Fer'et ibën Hajjan

Që u dërgua te Thumame ibën Uthal për të kërkuar ndihmë në luftë kundër gënjeshtarit Musejleme El Kedh-dhab.

36. Kudame ibën Medh'un

I cili sipas Ibën Sa'dit së bashku me Ebu Hurejren u dërgua tek El Mundhir ibën Sara.

37. Kajs ibën Nemet El Erhabi El Hemedani

Duke e kryer Haxhxin është takuar me Muhammedin, aljehis-selam, e ka pranuar Islamin dhe së bashku me letrën e tij ka shkruar te Kajs ibën Amër, kalorësi i fisit të tij i cili pasi që lexoi letrën pranoi Islamin. Fenë e pranoi edhe populli i tij të cilët dërguan delegacion për vizitë të Pejgamberit.

38. Mu'adh ibën Xhebel

U dërgua te fisi El Xhend të Jemenit, që t'ua mëson Kur'anin dhe parimet e fesë, të gjykon mes tyre dhe të tubon zeqatin.

39. Malik ibën Merare

U dërgua së bashku me Mu'adh ibën Xhebelin në Jemen pasi që, sipas Ibën Sa'dit, ishte i dërguari i fisit të tij i cili Muhammedit, aljehis-selam, ia solli lajmin për pranimin e Islamit.

40. Malik ibën Ukbe

Ibën Is'haku e përmend si anëtar i delegacioneve së bashku me Mu'adh ibën Xhebelin, Abdull-llah ibën Zejdin, Malik ibën Ubadin dhe Ukbe ibën Nimrin.

41. Malik ibën Ubade

Prej fisit Benu Gafik. Ibën Is'haku e përmend si anëtar i delegacioneve së bashku me Mu'adh ibën Xhebelin, Abdull-llah ibën Zejdin, Malik ibën Ukben dhe Ukbe ibën Nimrin.

42. El Muhaxhir ibën Ebi Umejje El Mehzumi

U dërgua te El Harith ibën Abdi Kilal El Himjeri, njëri prej mbretërve të Jemenit dhe të mbikqyr tubimin e zeqatit te fisi Benu Kin-de. Morri pjesë në luftën kundër renegatëve në kohën e Ebu Bekr-it, radijall-llahu anhu.

43. Numejr ibën Harshe Eth Thekafi

Ibën Sa'di thotë: I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, i shkroi letër Benu Thekifit duke ua dhënë garancës e All-llahut dhe të Dërguarit të tij për atë që është shkruar në letër dhe letrën në fjalë ia dha Numejr ibën Harshes.

44. Nu'ajm ibën Mes'ud El Eshxhe'i

E përmend Sejf ibën Omer në "Kitabur Rid-de" si i dërguar tek ibën Dhi El Lihje dhe Ibën Mushejmisa El Xhebiri.

45. Vathile ibën El Eske'a

Morri pjesë në delegacionin që e vizitoi Pejgamberin, në kohën kur ai bëhej gati për luftën e Tebuk-it, pranoi Islamin dhe u besatua për dëgjim dhe respekt. Së bashku me Halid ibën El Velidin e dërgoi te Ekider Deume.

46. El Velid ibën Bahr El Xhurhumi

U dërgua te mbretërit e Hadrameutit-Jemen. Këtë e përmendi El Kudai në "Ujun El-Me'arif".

47. Vebretu ibën Mihsan El Huzai

I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, e dërgoi të Dadhvihi, Fejruz Ed Dejlemi dhe Xheshish Ed Dejlemi në Jemen që të mbysin El Esved El Ansiun gënjeshtarin që e shpalli vetën si Pejgamber.

Othman Xhumua Damirije
Përktheu: Talha Kurtishi

Veçoritë e shtëpisë muslimane

Çdo vit po shtohen ceremonitë e martesës nëpërmjet të cilave po jetësohen dëshirat më të shtrenjta të djemve dhe vajzave të reja. Dëshira e ndërtimit të një shtëpie të hareshme muslimane, ku ata do të gjejnë një strehim të mirë, pushim shpirtëror dhe fatbardhësi. Kështu do të jetojë dhe do të rritet në këtë shtëpi, një brez i devotshëm dhe i veçantë, nën mbrojtjen e një babe të mirë dhe nëne të butë.

Cilat janë veçoritë e kësaj shtëpie? Çfarë rruge duhet ndjekur ata? Dhe si mund të jetësohet fatbardhësia familiare.

Allahu, xhel-le shanuhu, ka thënë: "Nga faktet e (e madhërisë së) Tij është që për të mirën tuaj, Ai krijoi nga vet lloji juaj palën (gratë), ashtu që të gjeni prehje tek ato dhe në mes jush krijoi dashuri e mëshirë. Në këtë ka argumente për njerëzit që mendojnë. (Kur'ani fisnik, sureja 30, ajeti 21).

Shtëpia është një mirësi, të cilës ia dinjë vlerën dhe e meritojnë ata që e kanë humbur.

Allahu, xhel-le shanuhu, ka thënë: "Allahu ju bëri shtëpitë tuaja vendbanim të qetë... (Kur'ani fisnik, sureja 16, ajeti 80).

Ibën Kethiri, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: "Allahu, xhel-le shanuhu, përmend përsosurinë e mirësisë së Tij ndaj robërve të vet, që u ka dhënë atyre shtëpi, të cilat janë një strehë për ata; ata i banojnë ato, aty strehohen dhe përfitojnë prej tyre"

Shtëpia muslimane është një depo, përgjegjës të së cilës janë të dy bashkëshortët, ata janë themeli i ndërtimit të saj dhe shtyllat e saj; e udha që do të ndjekë shtëpia do të mvaret prej tyre. Pra, nëse i

ndjekin urdhërat e Allahut me vepra dhe me fjalë, nëse i frigohen Allahut haptazi dhe fshehurazi dhe kanë cilësi të mira si dhe sjellje të mirë, drita do të hyjë në këtë shtëpi, efektet e saj do të përhapen dhe ajo do të ndritë jetën e njerëzve, duke u bërë kështu pikënisje i formimit të një brezi të devotshëm, të një shoqërie bujare, të një bashkësie të gjerë dhe të një qytetërimi të zhvilluar.

O ju bashkëshortë ! Ju ndërtoni kështu një kështjellë, njerën nga kështjellat e këtij religjioni dhe secili prej jush qëndron në një udhë që qon kah kjo kështjellë për të mos hyrë armiq të në te. Ju që të dy jeni kujdestarë të kështjellës, burri është kujdestari dhe ai duhet të dëgjohej; I Dërguari i Allahut ka thënë: "Të gjithë ju jeni barinjë dhe secili përgjigjet për tufën e tij. Imami (udhëheqësi-sunduesi) është bari i popullit të vet dhe do të përgjigjet për tufën e vet. Burri është bari për familjen e vet dhe përgjigjet për tufën e tij. Gruaja është bareshë në shtëpinë e burrit të saj dhe do të jet përgjegjëse për tufën e saj. Shërbëtori është bari (rojtari) i pasurisë së zotriut të vet dhe do të jet përgjegjës për tufën e tij. Pra të gjithë ju jeni barinjë dhe secili do të përgjigjet për tufën e tij". (Transmetuar nga ibën Omeri, radijallahu anhu, sipas Buhariut dhe Muslimit)

Shtëpia e Pejgamberit, alejhis-selam, dhe ata që ishin nga nënat e besimtarëve, është shembull i të gjitha shtëpive në botë; është një shtëpi peygamberike që tërhiqet nga mirëqenja (materiale sh.p.) dhe luksi por qëndron gjithnjë në thirjen e Allahut e

në këndimin e Kur'anit dhe e cila ka dhënë shembullin më të mirë të heqjes dorë nga qejfet e kësobotshme, nga kënaqësitë dhe gëzimet e kësaj bote. I Dërguari i Allahut, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, ua solli zgjedhjen grave të veta pa shtrëngesë, pasi që i përgatiti për një jetë shembullore. Allahu, xhel-le shanuhu, zbriti një ajet, në të cilin pyeti gratë e Pejgamberit të zgjedhin; jetën e kësaj bote ose Allahun, të Dërguarin e Tij dhe botën tjetër. Allahu, xhel-le shanuhu, thotë: "O Pejgamber! Thuaju grave tua: » Nëse e doni jetën e kësaj bote dhe shkëlqimin e saj, ejani pra: unë po jap furnizim (për lëshim) dhe po ju lëshoj ashtu si është e rrugës. E nëse ju tani e doni Allahun, të Dërguarin e Tij dhe vendbanimin e përhershëm (Xhenetin), Allahu ka përgatitur shpërblim të madh, për mirëpunueset në rrugë t'Allahut" (Kur'ani fisnik, sureja 33, ajeti 28-29).

Ajshja, radijallahu anha, dhe të gjitha gratë e tij, Allahu qoftë i kënaqur me to, thonë: "Ne zgjedhim Allahun, të Dërguarin e Tij dhe botën tjetër"

Kjo nuk don të thotë se islami thërret në varfëri ose që Xheneti pengon përfitimin e begative të kësaj bote, mirëpo duhet zgjedhur shembullin më të mirë dhe mënyrën më të lartësuar të Islamit.

Shtëpia muslimane që nga brezi i parë përvijoi rrugën e saj në Islam me fjalë dhe me vepra, ata mbushën jetën e tyre me dritën e besimit; ata përvetësuan cilësitë e Kur'anit; pra modelet e veçanta të Islamit dolën nga këto shtëpi (panë dritën) dhe shënuan faqet më të bukura të historisë. Nga këto shtëpi dolën heronjë të guximshëm, mendimtarë të mëdhenjë, adhures të mirë, asketë, udhëheqës të sinqert, fëmijë të mirë dhe gra të cilat e

adhurojshin shumë Allahun. Shtëpitë muslimane ishin të këtilla, mbase ato ishin ngritur mbi baza të besimit, të drejtimit (udhëheqjes), të cilat do të ndriçohen me dritën e Kur'anit.

Shtëpia muslimane e kulluar dhe e devotshme është një mbrojtje nga një gjendje e çoroditjes (zvetnimit); Pejgamberi, alejhis-selam: Çdo fëmijë lind natyrshëm në Islam; prindërit e tij e bëjnë të krishterë, çifut ose mexhusi (adhures i zjarrit)" Buhari

Ibën Kajjim, Allahu e mëshiroftë, ka thënë: "Shumica e fëmijve janë shturur për shkak të prindërve të tyre, mospërfilljes së tyre ndaj fëmijve të vet si dhe braktisjes së mësim-besimit dhe Synnetit; kanë shpërfillur edukimin mbase që ishin fëmijë; pra nuk i kanë bërë mirë vetvetes së tyre, dhe pasi që janë rritur, ata nuk kanë mundur të jenë të dobishëm për prindët e tyre".

Sa gjë e mirë, nëse kujdestari i familjes tubon fëmijët e vet dhe ua këndon atyre Kur'anin, ua lexon atyre jetën e pejgamberve dhe ua mëson atyre mirësjelljen.

Gjëja më e rëndësishme për shtëpinë muslimane si dhe shërbimi me i mirë që mund t'ia bëjë shoqërisë është: edukimi i fëmijve si dhe formimi i një brezi të devotshëm e të fortë. Mirëpo edukimi nuk ka asnjë vlerë dhe këshillat nuk kanë asfar dobie nëse prindërit nuk janë një shembull i mirë i të adhuruarit, cilësive të mira, fjalëve të mira, të veprave të mira si dhe dukjes së mirë; Allahu, xhel-le shanuhu, ka thënë: "Edhe ata që thonë: "Zoti ynë Na bën që të jemi të gëzuar me (punën) e grave tona dhe pasardhësve tanë, e neve na bën shembull për të devotshmit. (Kur'ani fisnik, sureja el-Furkan, ajeti 74).

Marrë nga faqja "es-Sajidine" Përktheu dhe përshtati nga frengjishtja: L.Kullashi

Caku i vërtetë

Gjithë jetën time më është thënë se nëse dëshiron të bëhesh dikushi duhet të dukesh e bukur. Thjeshtë, ashtu sikur një grua e bukur të ishte një sinonim i pranimi dhe pëlqimit nga të tjerët. E jo vetëm të të pëlqejnë (sepse ajo nuk mund të ketë ndodhur në librat që keni lexuar) po aktualisht sikur e meritojnë të pëlqehen dhe të respektohen.

Kjo është një sëmundje kronike e një abuzimi psikologjik "materialist". Kush e përkufizon çfarë është e bukur e çfarë është sukses? Ju mund të jeni inteligjent, i kujdesshëm, i dashur, por asgjë nuk përkethehet në asnjë rrjedhojë përderisa nuk e keni paraqitjen që të shkojë me të.

Ashtu siç e thonë në Amerikë "making it" është çfarë secili dëshiron. Për një burrë ajo nënkupton të bëhet i pasur dhe i suksesshëm në biznes. Madje edhe nëse ai nuk është i bukur, burri është i respektuar nga "sa vlen".

Por për një grua, megjithëse mund të jetë e shkëlqyer, e zgjuar dhe krijimtare nëse ajo nuk ka paraqitjen që nuk shkon me të, nuk llogaritet si një sukses i vërtetë. "Making it" për një grua fillon me paraqitjen dhe lëviz nga ajo pikë.

Deri para një shekulli më parë, gratë më të devotshme (dhe burrat) përmes botës nuk do ta kishin menduar kurrë të shfaqnin trupat e tyre, jo pse ata "ndiheshin të shtypur" por sepse ata zgjodhën nderin dhe dinjitetin. Ashtu si një murgeshë ose një grua amishe (gra amerikane që jetojnë në periferi të disa qyteteve) të cilat vendosin të veshin rroba të gjëra dhe të mbulojnë flokët e tyre ajo i shikon rrobat e saja si të ndershme. Si ditët në ditët e Pejgamberëve, alehimus-salam, kur njerëzit

vishnin rroba të gjëra, gratë vishnin mbulesat e tyre për modesti, burrat rritnin mjekrat për bindje fetare. Ditët kur njerëzit ndiqnin profetët jo vetëm në atë të quajturën "bindje ndaj zemrës" por gjithashtu edhe në veprat e gjymtyrëve dhe të gjuhës.

Nuk ka qenë shumë larg koha ku veshja barazonte devotshmërinë. Ku modestia konsiderohej virtyt.

Më trishton të shikoj si gratë myslimane portretizohen si të "shtypura" të botës muslimanë. Është e çuditshme sesi pamja e një murgeshë e mbuluar këmbë e krye në mënyrë që t'i përkushtohet Zotit është e respektuar dhe e shikuar si e devotshme dhe një grua fetare. Por kur një grua myslimane zgjedh të mbulojë flokët e saj dhe të veshë rroba të gjata dhe të gjëra ajo shikohet si e "shtypur". Njerëzve ju është bërë lavash truri nga mediat për të besuar që ajo kurrë nuk do të zgjidhte këtë stil veshjeje.

Pse çlirimi duhet të jetë sinonim me të zhveshurit? Pse duhet ajo të provojë se ajo është e barabartë me burrin? Pse gjysma e grave në botë janë të kontrolluar nga moda e industrisë së dominuar nga burrat? Çfarë është çliruese të të thuhet çdo vit sesi i gjatë duhet të jetë minifundi, sa e gjatë duhet të jetë këmisha jote, çfarë linja qafe duhet të kenë dhe sa të gjata duhet të jenë magot. E kur një myslimane zgjedh për tu respektuar për bindjet e saja fetare dhe zgjuarsinë e saj, ajo konsiderohet si e kontrolluar dhe e abuzuar?

Muslimanet janë të çliuara mu nga islami. Ne i marrim urdhërat nga Kur'ani i ndershëm dhe thëniet e Pejgamberit, salallahu alejhi ve sel-lem, dhe jo nga

industria e modës. Ne e dimë që veshjet tona janë simbol i botës që ne besojmë që; vetëm Allahu meriton të adhurohet dhe se Muhammedi është i dërguari dhe peygamberi i fundit. Çfarë ka më emancipuese?

Ndryshimi është në islam, “making it” nuk matet me paraqitjet tona apo pasurinë, është e bazuar në fenë, veprat dhe dëshmitë tona në besimin që vetëm Allahu meriton të adhurohet dhe që Muhammedi, salallahu alejhi ve sel-lem, është i dërguari i Tij. Duke u bërë mysliman të suksesshëm ne e kemi “made it” tek Allahu. Ky është çlirimi i vërtetë.

Dasma

Dasma është një sunnet shumë i inkurajuar por jo i obliguar. I Dërguari i Allahut, salallahu alejhi ve sel-lem, i ka thënë Abdurrahman ibën Aufit: “Bëje dasmën qoftë edhe me një dele”. [Buhari dhe Muslimi]

Është transmetuar se ai vetë i ka ushqyer njerëzit me bukë dhe mish për martesën me Zejneben por për shkak të rrethanave të vështira, disa nga martesat e tij u festuan vetëm me një gjelle me magdanoz ose vetëm me hurma arabie. Kështu, lloji dhe cilësia e ushqimit i është lënë mundësive të burrit, duke patur parasysh që ekstravaganca, shpërdorimi dhe të shfaqurit për sy e faqe është e ndaluar.

Dasma mund të mbahet në kohën e kontratës ose pastaj, ose në kohën e gjerdekut ose pastaj, sipas rrethanave dhe zakonit. Është e papëlqyer të ftohen vetëm të pasurit dhe të përjashtohen të varfrit. Ebu Hurejre, ka raportuar që Pejgamberi, alejhis-selam, ka thënë: “Ushqimi më i keq është dasma në të cilën ata që do të vinin pengohen dhe ata që do të refuzonin do të

Allahu, subhanehu ve teala, thotë: “Ju njerëz dinie se jeta e kësaj bote nuk është tjetër vetëm se lojë, kalim kohe në argëtim, stoli, krenari mes jush dhe përpjekje në shtimin e pasurisë dhe të fëmijëve, e që është si shembull i një shiu prej të cilit bima i habit bujqit, e pastaj ajo thahet dhe e sheh atë të verdhë, mandej bëhet e thyer e llomitur, e në botën tjetër është dënimi i rëndë, por edhe falje mëkatesh dhe dhurim i kënaqësisë nga All-llahu; pra jeta e kësaj bote nuk është tjetër vetëm se përjetim mashtrues.” [el-Hadid: 20]

Umm Omar
Përktheu: Ammar Ardit Kraja

thirren”. [Muslimi] Dhe “Ushqimi më i keq është ushqimi i dasmës në të cilën thirren të pasurit dhe neglizhohen të varfërit”.

Ai i cili është i ftuar personalisht tek një dasëm është i obliguar t’i përgjigjet ftesës, përveç kur ka një arsye të vlefshme për të mos shkuar. Peygamberi, salallahu alejhi ve sel-lem, ka thënë: “Kur ndonjëri nga ju është i ftuar tek një dasëm, ai duhet të marrë pjesë”. [Buhari] Dhe “Kushdo që nuk i përgjigjet ftesës nuk i është bindur Allahut dhe të dërguarit të Tij”.

Një arsye e vlefshme për të mos shkuar në dasëm përfshin edhe ftesën më parë në një vend tjetër së pari, vështirësitë personale ose sëmundje ose duke e ditur se ndonjë gjynah mund të ndodhë, të tillë si përjashtimi i njerëzve të varfër, përgojimi, shërbimi i ushqimeve të palejuara ose pijeve etj. në këtë rast ai nuk duhet të marrë pjesë vetëm nëse ai është i aftë t’i influencojë njerëzit që të frenohen nga këto gjynahe.

Umm Muhammed
Marrë nga: “Marriage Procedure in Islam”
Përktheu: Ammar Ardit Kraja

Imam Jahja El Kattan

Imami i madh, emirul mu'minin në hadith, dijetari shëmbëlltë, Jahja ibën Se'id ibën Feruh, Ebu Se'id Et Temimi El Basri i njohuri me ofiqin El Ahvel El Hafidh.

Ka lindur në fillim të vitit 120 H (737 G) dhe ka patur fatin të mëson para imamëve të asaj kohe nga të cilët do t'i përmendim:

Sulejman Et Tejmi, Hisham ibën Urve, Ata ibën Saib, Sulejman El A'mesh, Humejd Et Tavi, Jahja ibën Se'id El Ensari, Shu'be, Israil ibën Musa, Ibën Auni, Ibën ebi Arube, Zekerija ibën ebi Zaide, Abdul Melik ibën Ebi Sulejman, Uthman ibën Esved El Mekki dhe tjerë.

Vendosi që kryesisht t'i përkushtohet hadithit duke udhëtuar për të tubuar hadithe, duke i mësuar ato përmendësh si dhe duke folur për hadithet dhe transmetuesit e tyre.

Mësuesi i tij më i afërt ishte Shu'beja para të cilit mësoi plotë njëzet vjet.

Ahmed ibën Hanbel: Nuk kam parë dijetar që i përngjante Jahja ibën Se'id El Kattanit.

Gabimet e Jahjasë në hadith janë më të pakëta e kush shpëton nga gabimi dhe harresa ?!

Bartësit e hadithit janë katër: Ibën el Mubareku, Vekiu, Jahja El Kattani dhe Abdur Rahman ibën Mehdiu...

Jahja ibën Me'in: Abdur Rahman ibën Mehdi më tha: Sytë e tua nuk do të shohin njeri si Jahja El Kattani.

Bundar: Na ka treguar Jahja ibën Se'id, imami i kohës së tij...

Dynjaja nuk kishte peshë në sytë e tij.

Ebu El Velid Et Tajalisi: Jahja El Kattani ishte i respektuar edhe në moshën rinore...

Amër ibën Ali: Brenda ditës dhe natës bënte hatme të Kur'anit...

Ebu Avane: Ai që don të mëson hadithe le të shkon te Jahja ibën Seidi sepse ai është mësuesi jonë.

Ebu Kudame Es Serhasi: E kam dëgjuar Jahja ibën Seidin duke thënë: Gjithë imamët më të cilët jam takuar pohonin: Imani është fjalë (shehadeti) dhe vepër, shtohet dhe pakohet...

Pohonin se Ebu Bekri është më i miri prej as'habëve

El Hafidh Ibën Ammar: Kush e shikonte për herë të parë mendonte se ai nuk din asgjë (nga modestia) kur ulej për ligjeratë rreth tij tuboheshin njerëz të ditur dhe e dëgjonin.

Nipi i tij kështu e përshkruante: Nuk qeshte me zë, të qeshurit e tij ishte buzëqeshja, mjekrën e lyente me këna dhe nuk i përdorte banjat publike.

Në një tubim kur e dëgjoj kaptinën Ed Duhan e humbi vetëdijen. Shpeshherë kur dëgjonte Kur'an binte me fytyrë për tokë.

Shpeshherë njerëzit e merrnin për gjykses në mosmarrëveshjet e tyre dhe thoshin: Kush mundet ta mohon gjykimin e Ahveli (Jahjasë).

En Nesai: All-llahu, subhanehu ve te'ala, ruajtjen e haditheve të të Dërguarit, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, ua ka besuar Malikut, Shu'bes dhe Jahja El Kattanit.

Kur Ibën El Medini është pyetur për njeriun (e kohës së tij) që sipas tij më shumë i ka bërë dobi Islamit dhe muslimanëve ka thënë: Jahja ibën Seid El Kattani.

Ahmed ibën Hanbel: Letër drejtuar Jahja El Kattanit njeriut më besnik në këtë kohë...

Jahja ibën Me'in: Jahja ibën Seidit nuk i ka ikur namazi me xhemat dyzet vjet.

Thoshte: Pasha All-llahut që nuk ka zot tjetër përpos tij kush thotë: Ajetet Kul Huvall-llahu Ehad... janë të krijuara është zindik (mekatar i madh).

Ebu Hatim Er Razi: Kur për ndonjë hadith nuk pajtohen Ibën El Mubareku, Jahja El Kattani dhe Ibën Ujejne përparësi i jap El Kattanit.

Ali ibën Medini rrëfen: E pash në ëndërr Halid ibën El Harithi dhe e pyeta si kalove e ai u përgjigj shpëtova edhe pse ishte shumë

vështirë. E pyeta a sheh Jahja El Kattani? Tha: Po e shoh si yje në qiell.

Biri i tij thoshte: Baba im në mëngjes dilte për të tubuar hadithe dhe nuk kthehej para jasisë...

Zuhejr El Babi thotë: E pash Jahja El Kattani në ëndërr kishte veshur këmbë mbi të cilën shkruante: "Në emër të All-llahut Mëshiruesit Mëshirbërësit, Letër prej All-llahut Të Dijshmit të Fuqishmit, kjo është garancë për Jahja El Kattani të cilin nuk do ta prek zjarri."

All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e tij të gjerë. Amin!

Talha Kurtishi

Shah - Velijull-llah Ed Dehlevi

Ripërtëritësi i Sunnetit në Indi, Shah - Velijull-llah Ed Dehlevi.

India ishte nën pushtetin e myslimanëve prej kohës së pushtimit të saj nga Muhammed Gaznevi në vitin 392 H (1001 G) dhe në fronin e sunduesit u ulën shumë familje mes të cilëve ishte edhe familja Et Timurije e cila me sukses barti barrën e sundimit dhe ndërtoi një qytetërim që veçohet me prosperitet dhe zhvillim të vazhdueshëm.

Fillimi i pushtimit dhe kolonizimit britanik ishin tregtarët që vizitonin Indinë dhe të cilët shteti i pranonte me mikpritje duke i ndihmuar në tregtinë e tyre. Me kalimin e kohës ndikimi i tyre u forcua dhe me dobësimin e pushtetit të myslimanëve, si pasojë e përhapjes së injorancës, korrupsionit dhe dëfrimit të papërkufizuar, ata nxorën në shesh fytyrën e tyre të vërtetë si dhe synimet e tyre të fëlliqura.

Në këto kushte të vështira u dëgjua thirrja e Velijull-llah Ed Dehleviut, kjo thirrje çiltërt që zgjonte zemrat hapte sytë dhe forconte

aspiratat e larta për rikthimin e krenarisë dhe famës.

Emri dhe fëmijëria e tij:

Ahmed ibën Abdul Halim lindi në qytetin Delhi më 14 Shevval të vitit 1114 H (2 Mars 1703 G) në fund të sundimit të sulltan Orenxhezib (i dinastisë Timurije) dhe u rrit në shtëpi të dijes dhe devotshmërisë. Ati i tij ishte dijetar që morri pjesë në redaktimin e librit "El Fetava El Hindije" në të cilin libër janë tubuar fetvatë e medhhebit hanefij.

Mësimet e para i morri para babait të tij para të cilit në moshën shtatëvjeçare mësoi Kur'anin që pastaj t'i përkushtohet mësimi të dy gjuhëve, arabishten dhe persishten.

Pas mësimave gjuhësore vazhdoi studimin e Kur'anit, Hadithit dhe Fikhut në dritën e shkollës juridike hanefite. Përpos studimeve fetare mësoi mjekësi, logjikë, filozofi, anoi ka asketizmi dhe fisnikërimi i shpirtit duke qenë i përpiktë në adhurimet trupore dhe ato shpirtërore.

Si shkak i devotshmërisë së tij e quanin Shah Velijull-llah (Miku i madh i All-llahut).

Pas vdekjes së babës në vitin 1131 H (1719 G) u ul në karrigen e mësimdhënësit dhe përreth tij filluan të tubohen nxënësit e dijes. Dymbëdhjetë vjetë më pas udhëtoi në Hixhaz për të kryer obligimin e Haxhxit dhe pas përfundimit të tij mbeti pranë shtëpisë së lashtë duke shtuar dijet para dijetarëve të Mekkes dhe qëndroi deri në vitin 1145 H (1722 G).

Pas kthimit në vend vazhdoi mësimdhënien në shtëpinë e tij e cila pas pak kohë u bë e ngushtë që t'i pranon gjithë nxënësit dhe kjo gjë e shtoi sultanin Muhammed Shah të ndërton një medrese të madhe që u bë e njohur me emrin "Darul Ulum" (Shtëpia e dijes).

Në këtë medrese mësuan shumë dijetarë që bartën dijen e shejhut dhe e përhapën atë.

Angazhimet e tij si reformator:

India në kohën e Ed Dehleviut bëhej më e dobët dita ditës. Risitë dhe besëtytnitë shkatërronin atë që kishte mbetur nga besimi. Pushteti britanik forcohej...

Kjo gjendje e nxiti Ed Dehleviun të fillon punën e tij si reformator duke e përhapur të vërtetën, këshilluar sundimtarët dhe duke u kujdesur për gjendjen e përgjithshme.

Mësimdhënia dhe shkrimi nuk e larguan nga realiteti i hidhur të cilin e jetonte populli i tij.

Bëri thirrje të hapen dyert e ixhtihadit, të mos pasohen verbërisht mendimet e katër imamëve duke e përsëritur shpesh fjalën e Imam Ebu Hanifës: Ai që nuk e din argumentin tim nuk ka të drejtë të përhap fetvanë time.

Punoi shumë edhe në pastrimin e besimit i cili ishte përzier me shumë njolla të filozofisë indiane.

Kjo punë ndikoi shumë edhe në formimin e nxënësve të tij, nga mesi i të cilëve dallohej djali i tij Abdul Azizi i cili barti flamurin e reformës pas vdekjes së atit dhe i cili kur filloj të përhapet pushteti britanik na dëm të pushtetit të myslimanëve e tha fjalën e tij të njohur: "Nuk mundet të paramendohet sundues mysliman pa pushtet ashtu si nuk mundet të paramendohet dielli pa dritë."

Ai ishte i pari i cili kishte thënë që India prej një vend mysliman është shndërruar në vend jomysliman, pasi që autoriteti i sulltanit mysliman është asgjësuar dhe i thirri myslimanët në luftë për t'i rikthyer pushtetin sulltanit mysliman.

Thoshte: Si mundet që një shtet të mbetet mysliman kur britanikët janë ata që punësojnë, caktojnë administratën japin rrogat, mbikëqyrin sistemin gjyqësor dhe zbatojnë ligjet??!!

Thirrja të cilën e bëri shkolla e Ed Dehleviut la gjurmën e duhur, dijetarët e saj ishin udhëheqësit e xhihadiut në betejat kundër kolonializmit britanik dhe shërbëtorëve të tyre Sikët.

Më i dalluari prej tyre është dijetari Ahmed Lrfan i cili mësoi në "Shtëpinë e dijes".

Dijetar i njohur i kësaj shkolle ishte edhe Ez Zubejdiu autori i librit "Taxhul Arus"

Librat:

All-llahu, subhanehu ve te'ala, dha bereqet në jetën e shejhut duke i dhënë pasardhës të mirë që bartën dijen dhe udhëhoqën xhihadin. Gjatë jetës së tij të begatshme shkroi shumë libra numri i të cilëve kalon pesëdhjetëshin.

1. Huxhxtull-llah El Baliga fi Esraril Hadith ve Hikem Et Teshri'

2. El Insaf fi bejani sebeb il ihtilaf

3. Akdul Xhijed fi Ahkamil ixhtihadi vet taklid

4. El Feuz El Kebir fi Usulit Tefsir

5. El Musevva min Ehadith El Muvetta (komentimi i Muvettasë së Imam Malikut)
 6. Sherhu Teraxhim Ebvab Buhari
 7. Përkthimi i Kur'anit në gjuhën persishte
 Pas një jetë plotë vepra të mira, inshaAll-llah, dijetari i Indisë ndërroi jetë më 26 Muharem të vitit 1176 H (1762 G) duke lënë pas vete fëmijë dijetarë, dije të dobishme dhe kujtesa të këndshme.

Abdul Hajj El Kinani në librin e tij "Fehresul Feharis" shkruan: Me të dhe më fëmijët e tij All-llahu e ringjalli hadithin dhe sunnetin në Indi pas vdekjes. Librat dhe senedet e tij janë bazë e myslimanëve të Indisë.

All-llahu e mëshiroftë me mëshirën e Tij të gjerë. Amin.

Talha Kurtishi

Abdur Rahman ibën Hasen Alu Shejh

Ai është Abdur Rahman ibën Hasen ibën Muhammed ibën Abdul Veh-hab, nipi i dijetarit të Nexhdit dhe reformatorit Muhammed ibën Abdul Veh-hab.

Ka lindur në vitin 1193 H (1779 G) në qytetin e Dir'ijes e cila aso kohësh ishte qendra e thirrjes selefite, qendër e dijetarëve si dhe kryeqytet i gadishullit arabik.

Babai i tij ndërroi jetë në betejën Garaba dhe përkujdesjen për të e morri përsipër gjyshi i tij dijetari i Nexhdit, Muhammed ibën Abdul Veh-habi, i cili u kujdes për të deri në fund të jetës. Kur gjyshi ndërroi jetë AbdurRahmani kishte trembëdhjetë vjet. Në kërkim të dijes:

Gjyshi i tij ishte mësuesi i parë para të cilit e mësoi përmendsh Kur'anin dhe ishte i rregullt në ligjëratat e tij. Prej gjyshit i mësoi kaptinat e besimit dhe disa kaptina të fikhut që pastaj të vazhdon të mëson prej nxënësve të gjyshit duke i lexuar librat bazë na lëmit e Tefsirit, Hadithit dhe Fikhut.

Dashuria e madhe që e kishte për dituri i mundësoi që të përfiton shumë, para edhe se të arrin në moshë madhore.

Mësuesit e tij në këtë periudhë ishin:

- Xhaxhai i tij dijetari Abdull-llah ibën Muhammed

- Dijetari Hamed ibën Nasir ibën Mu'ammer
- Dijetari Abdull-llah ibën Fadil
- Dijetari Ahmed ibën Hasen El Ahsai
- Dijetari Abdur Rahman ibën Humejs
- Dijetari Husejn ibën Gan-nam

Përpos para dijetarëve të Hixhazit, Abdur Rahmani i zgjeroi njohuritë e tij edhe para dijetarëve të Egjiptit nga mesi i të cilëve do t'i përmendim:

- Dijetari Hasen El Kuvejni para të cilit lexoi komentimin e librit Xhem'ul Xhevami' që është libri bazë i Muhal-lasë që e shkroi Ibën Hazmi
 - Dijetari Abdull-llah ibën Suvejdan i cili i dha ixhazet që ti transmeton librat e tij
 - Dijetari Abdull-llah El Xhebri prej të cilit i morri hadithet me sened deri te i Dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.
 - Myftiu i Algjerisë Muhammed ibën Mahmud El Xhezairi
 - Dijetari Ibrahim El Ubejdi, kryetari i lexuesve të Kur'anit në Egjipt
 - Dijetari Ahmed ibën Selmune para të cilit mësoi librat e Imam Shatibiut dhe Zekerija El Ensariut
 - Dijetari Jusuf Es Savi
 - Dijetari El Baxhuri
- Nxënësit e tij:
 Do t'i përmendim vetëm më të njohurit:

- Abdul latif ibën Abdur Rahman djali i tij
- Hasen ibën Husejn Alu Shejh
- Husejn ibën Hamed Alu Shejh
- Abdul Aziz ibën Uthman ibën Abdul Xhebbbar
- Abdul Melik ibën Husejn Alu Shejh
- Abdur Rahman Eth Thimjeri
- Abdull-llah ibën Xhebr ibën Muhammed ibën Atik
- Shejh Abdul Aziz El Fadli
- Muhammed ibën Axhlan

Xhihadi i tij:

Kur ushtria otomane invadoi gadishullin arabik dhe riktheu sundimin mbi Mekken dhe Medinen, Abdur Rahmani se bashku me mbretin e shtetit Saudit Abdull-llah ibën Su'ud organizuan mbrojtjen e shtetit saudit dhe morri pjesë në betejën vendimtare në Vadi Safra dhe në gjithë betejat deri në rimarrjen e qytetit të Dir'ijes. Pas nënshkrimit të paqes ishte njëri prej atyre që u deportuan në Egjipt.

Kur Imam Turki ibën Abdullah arriti të rikthej pushtetin në Dir'ije Abdur Rahmani

shfrytëzoi rastin të kthehet në Nexhd në vitin 1241 H (1825 G). Kthimi i tij e gëzoi shumë Imam Turkin dhe myslimanët në përgjithësi.

Gjatë jetës ushtroi poste të rëndësishme:

- Kryegjykatës i Dir'ijes
- Mësimdhënie
- Këshilltarë i Imam Turki, sunduesit të

Rijadit

Veprat:

1. Fet'hul Mexhid që është komentim i Kitabu Teuhid që e shkroi gjyshi i tij
 2. Kur-retu ujunil muvehid-din
 3. Er Redd ala Uthman ibën Mensur
 4. Er Redd ala Davud ibën Xherxhis
 5. Shkurtoi librin e Ibën Tejmiijës (Der'ut Te'arudil Akl bi Nakl)
 6. Komentim të shkurtër të kaptinës El lhas
 7. Shumë traktate dhe letra të cilët janë material i mjaftueshëm për një libër të madh
- Ndërroi jetë më 11 Dhul Ka'de të vitit 1285 H (23 shkurt 1869) All-llahu e mëshiroftë më mëshirën e Tij të gjerë.

Talha Kurtishi

Zejnul Abidin

Stolia e adhuruesve (Zejnul Abidin) Aliu i biri i Husejnit.

Quhet Ali dhe është i biri i Husejnit, nipi i Aliut dhe stërnipi i Muhammedit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Është njëri prej të dalluarve të fisit Benu Hashim i cili nga bota njihet me emrin Zejnul Abidin (Stolia e adhuruesve). Është i njohur edhe me emrin Aliu i vogël sepse vëllai i tij i cili u mbyt së bashku me babanë e tyre Husejnin është i njohur me emrim Aliu i madh. Gjithë pasardhësit e Husejnit janë prej Aliut të vogël. E ëma e tij është bija e mbretit të fundit të persianëve Jezdexherd

(që u mposht na ushtria e Omerit, radijall-llahu anhu) dhe quhet Sel-lame ose sipas disa burimeve të tjerë Gazale. Për vitin e lindjes nuk ka transmetim të saktë edhe pse shumica e burimeve si vit të lindjes e përmendin vitin 38 H (658 G).

Morri pjesë në ndodhinë tragjike të Qerbelasë në të cilën u mbyt babai i tij Husejni, radijall-llahu anhu, në kohë që ai së bashku me anëtarët që mbetën gjallë nga familja e tij u dërgua në Damask ku u nderua nga Jezidi i biri i Mu'avijës dhe pastaj dërgua në Medine në të cilën jetoi deri në fund të jetës.

Gjatë jetës pati fatin të takohen me as'habë të njohur nga të cilët përvetësoi shumë dije. As'habët me të njohur me të cilët është takuar janë:

- Ati i tij Husejni, radijall-llahu anhu
- Xhaxhai i tij Hasan i biri i Aliut, radijall-llahu anhu
- Ebu Hurejre, radijall-llahu anhu
- Ebu Rafi', radijall-llahu anhu
- Abdull-llahu i biri i Abbasit, radijall-llahu anhu
- Safija, nëna e besimtarëve, radijall-llahu anha
- Aisheja, nëna e besimtarëve, radijall-llahu anha
- Ummu Seleme, nëna e besimtarëve, radijall-llahu anha

Përpos as'habë, mësuesë ka patur edhe nga gjenerata e tabi'inëve prej të cilëve do t'i përmendim:

- Se'idi i biri i El Musejjebit
- Se'idi i biri i El Merxhanes
- Dhekvani robi i liruar i Aishes
- Amri i biri i Osmanit, radijall-llahu anhu.

Për të janë thënë plotë fjalë miradije prej të cilëve do t'i veçojmë:

Ibën Sa'di: Ishte i besueshëm, transmetoi shumë hadithe, me moral të lartë, modest.

Ez Zuhri: Nuk kam parë burrë të fisit Kurejsh më të mirë se Aliu i biri i Husejnit.

Aliu është më i miri që e kam takuar prej familjes së Pejgamberit, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Këtë e tha edhe Maliku duke shtuar: edhe pse ishte djal i robërshës. (robërshë lufte sh.r.)

Kur pyetej pse po ulet me njerëz të varfër thoshte: Ulem me njerëzit që më bëjnë dobi në çështjet e fesë.

Ulej në tubimin e Zejdit, të birin të Eslemit dhe thoshte: Dija kërkohet dhe tek ajo shkohet...

Kërkonte që të takohet me Se'idin i biri i Xhubejrit dhe kur e pyetën pse po e kërkon atë? Tha: Dua ta pyes për disa çështje të fesë.

Jahja i biri i Se'idit thotë: E kam dëgjuar Aliun i cili ishte Hashimiu më i mirë me të cilin jam takuar: Na doni (familjen e të dërguarit) me dashuri që e lejon Islami dhe mos na doni ashtu si idhujtarët i duan idhujt e tyre. O banorë të Irakut dashuria juaj nuk na bënë dobi, ajo është shndërruar në turp për neve.

Ebu Bekri i biri i Ebu Shejbes thotë: Senedi me i saktë është kur Zuhriu përcjell prej Aliut e ky prej Husejnit i cili pastaj përcjell prej Aliut, radijall-llahu anhu.

I biri i El Musejjebit ka thënë: Nuk kam parë njeri më të përmbajtur ndaj dynjasë se Aliu i biri i Husejnit.

Nuk i pranonte dhuratat e atyre që e fyenin Ebu Bekrin, Omerin dhe Osmanin.

E quanin Sexh-xhad (ai që bën shumë sexhde) nofkë të cilën e fitoi ditën kur u ndez shtëpia e tij në kohë që ai ishte në sexhde dhe nuk u ngrit derisa është shuar zjarri. Kur e pyetën pse nuk është ngritur ka thënë: frikën nga zjarri ma largoi frika prej zjarrit të xhehenemit.

Kur ngrihej për t'u falur dridhej nga frika dhe thoshte: A e dini para cilit do të qëndroi...

Kur në një rast i ka veshur rrobat e ihramit është zverdhur dhe nuk ka mundur ta shqipton telbijen. Kur e pyetën tha: po kam frikë All-llahut i cili ndoshta do ta refuzon telbijen time. Duke i thënë këto fjalë e humbi vetëdijen dhe rra prej devesë.

Është i njohur rasti i bukës të cilën ua shpërndante të varfërve të Medinës në errësirën e natës. Kur ndërroi jetë e kuptuan se Aliu ishte ai që ushqimin e shpërndante natën. Këtë e kuptuan edhe

prej gjurmëve të bartjes që i kishte në shpinë.

Thoshte: Sadakaja që shpërndahet në errësinë e natës e shuan hidhërimin e All-llahut.

Shumë familje në Medine jetonin nga lëmosha për të cilën nuk dinin se nga u vjen.

Shejbeja thotë: Aliu kujdesej për njëqind familje të varfra të Medines. Për shkak të lëmoshës të cilën e shpërndante natën shumica mendonin se është koprrac sepse asnjëherë nuk është parë duke dhënë lëmoshë publikisht.

Ebu Hazimi thotë: Aliu ishte më i dituri i Hashimitëve. Kur e pyetën për vendin që kanë patur Ebu Bekri dhe Omeri u përgjigj: Pozita e tyre tek i dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ishte ashtu siç janë renditur varret e tyre.

Kur nga një ahmak është pyetur për Ebu Bekrin i është përgjigjur: A për Siddikun (Besnikun e madh) je duke pyetur vet?! Ahmaku i befusuar tha: Edhe t'i po e quan Siddik? Tha: Mos të pastë nëna o filan. Me këtë emër e ka quajtur ai që është më i mirë se unë dhe ti. Me këtë emër e ka quajtur i dërguari i All-llahut, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Me këtë emër e kanë quajtur munaxhirët dhe ensarët. Atij që nuk e quan ate Siddik (vërtetues), All-llahu mos ia vërtetoftë fjalën.

Për Osmanin, radijall-llahu anhu, pasi që është betuar ka thënë: Nuk është vrarë për drejtësi.

Kur e lavdëruan tha: Na mjafton të jemi në mesin e robërve të mirë.

Kur bënte dua thoshte: O Zot mos më le të mbështetem në nefsin tim të dobët dhe mos me le të mbështetem tek krijesat që munden të më humbin.

Kur është pyetur për Kur'anin ka thënë: Libri i All-llahut dhe fjalë e Tij.

Në një zënkë me kushëririn e tij Hasanin, ai iu drejtua me fjalë të rënda të cilëve ai iu përgjigj me këto fjalë: O biri i axhës, nëse të vërtetën e ke thënë All-llahu me faltë, nëse ke gabuar All-llahu të faltë. Kur Hasani i dëgjoi këto fjalë filloi të qajë dhe u largua.

Kur ecte rrugës i hipur mbi devenë e tij nuk kërkonte prej njerëzve që në shenjë respekti t'ia lironjë udhën dhe thoshte udha është për të gjithë dhe nuk kam të drejtë të kërkoj prej njerëzve të largohen prej saj.

Dhehebiu thotë: Ishte njeriu i dalluar në çdo aspekt, ishte njeri që meritonte postin e imamit (kalifit). Paraqitja e tij e bukur nxiste respektin e njerëzve.

Ferezdeku, poeti, kështu e përshkruante Zejnul Abidinin:

*Hapat e tij i njëj lugina e Bat'hasë
E njëj Shtëpia e lashtë dhe Haremi i saj
Ai është biri i më të mirit prej robërve të All-llahut*

I devotshmi, i pastërti dhe i njohuri me çiltërsi

*Kur me të takohen Kureshitët thuan
Ai është ai tek i cili janë tubuar mirësitë e fisit tonë*

*Kur i afrohet gurit të zi ai e njëj dorën
Të cilën si dukët nuk dëshiron që kurrë të mos largohet*

*Turpi e zbukuron dhe gjithashtu burrëria
Asnjërit nuk i drejtohet pa i dhuruar një buzëqeshje*

Ky është i biri i Fatimes nëse nuk e ke ditur

Gjyshi i tij është vula e Pejgamberisë

Nderoi jetë në vitin 94 H dhe u varros në varrezat e Medinës në El Beki'. All-llahu e mëshiroftë nipin e të Dërguarit dhe e bashkoftë atë me gjyshin e tij, Muhammedin, sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Talha Kurtishi

Muaji Safer

Saferi është njëri nga dymbëdhjetë muajt e vitit hixhrij, i cili vie pas muajit Muharem.

Safer gjuhësisht d.m.th e zbrazët, zbrazëti. Ky muaj u emërtua me këtë emër për shkak të zbrazjes së Mekës në këtë muaj, sepse udhëtonin. Ose: u emërtua me këtë emër sepse banorët e Mekës në këtë muaj i luftonin fiset e ndryshme dhe kur i takonin i linin pa asgjë, i zbraznin. Këtë na e tregon Ibën Mendhuri, autori i librit Lisanul Arab.

Arabët para Islamit, këtë muaj e konsideronin të pafat dhe ishin pesimist për çdo gjë, edhe pse për këtë nuk kishin ndonjë bazë logjike apo fetare. Si duket, kjo ishte edhe shkak i talljes së tyre me këtë muaj. Tallja e tyre ishte duke shpikur gjëra të çuditshme për këtë muaj, thonin se të bëhet umre në këtë muaj është nga krimet më të mëdhaja, poashtu shenjtërinë e muajit Muharem e transferonin në këtë muaj, e ndonjëherë edhe haxhin e bënin në këtë muaj etj.

Përderisa nuk kemi ndonjë argument fetar apo logjik, i cili do të tregonte ndonjë veçori për këtë muaj, atëherë ne jemi të obliguar të besojmë se ky muaj është njësoj sikur muajt tjerë të vitit, duke mos patur asnjë veçori ndaj muajve tjerë.

Në këtë muaj ka ndodhur:

1. Në datën 29 të vitit 11H, Resulullahu, salallahu alejhi ue selem, e caktoi Usame ibën Zejdin udhëheqës të ushtrisë që e dërgonte për ta mbrojtur kufirin e Gadishullit Arabik nga sulmet romake.

2. Në datën 1 të vitit 12H, myslimanët triumfuan në betejën el-Medhar, kundër

persianëve. Medhari është vend që gjendet në bregdetin lindor të lumit Dexhle. Kjo ushtri ishte nën udhëheqjen e komandantit të njohur Halid ibën Velid, radijallahu anhu.

3. Në datën 1 të vitit 13H, Ebu Bekër es-Siddiku pasi që përfundoi luftërat me renegatët (murteddët) bëri një plan për çlirimin e vendeve të Shamit. Komandantë të këtij misioni i caktoi Ebu Ubejde ibën Xherahun, Amër ibën el-Asin, Shurahbil ibën Hasene dhe Jezid ibën Ebi Sufjanin.

4. Në datën 14 të vitit 16H, myslimanët nën udhëheqjen e Sa'd ibën Ebi Vekkasit triumfuan mbi persianët në betejën el-Medain. Hynë në kryeqytetin Telide, gjë e cila ishte lajmërim për rënien e shtetit persian.

5. Në datën 29 të vitit 273H (886G), vdiq Muhammed ibën Abdurrahman ibën el-Hakem, njëri udhëheqës më të njohur të shtetit të Andaluzisë. Në kohën e tij shteti arriti një përparim të hatashëm. Xhihadin e donte shumë ashtuqë betejat i udhëhiqte personalisht.

6. Në datën 13 të vitit 303H (915G), vdiq imami i madh Ebu Abdurrahman, Ahmed ibën Alij ibën Shuajb, i njohur si Imam Nesaiu, autori i librit të njohur "Suneni i Imam Nesaiut". Libër, i cili është një nga gjashtë librat bazë të haditheve të Resulullahut, salallahu alejhi ue selem.

7. Në datën 7 të vitit 543H (1148G), kryqtarët për herë të dytë rrethuan Damaskun me një ushtri tejet të madhe. Por, myslimanët këtu iu dhanë një mësim të mirë,

saqë i detyruan që të kthehen prap dhe ta largojnë ushtrinë.

8. Në datën 27 të vitit 589H (1192G), vdiq trimi, komandanti i njohur Salahuddin el-Ejjubi. Ai çlirroi Kudsin, themeloi shtetin Ejubian dhe bëri që ai shtet të jetë i zhvilluar ashtu si meriton.

9. Në datën 4 të vitit 656H (1258G), Halifi i Abasitëve Bagdadin, kryeqytetin e hilafetit, ia dorëzoi mbretit Holako. Kjo ishte edhe lajmërim për rënien e hilafetit i cili zgjati plot pesë shekuj.

10. Në datën 1 të vitit 929H (1522G), ishulli Ruds me kalanë e saj të fortifikuar i dorëzohet Sulltan Sulejman Kanunit. Për ta çliruar këtë ranë shehidë 20 000 ushtarë. Ishte e vlefshme kjo sakrificë sepse këtë ishull e sundonin kryqtarët më të njohur, gjë e cila shkaktonte frikë te myslimanët.

11. Në datën 10 të vitit 1044H (1634G), shteti osman sjellë ligj për ndalimin e pijeve alkoolike, qoftë edhe nëpër shtëpi private. Mbylli lokalet që shitnin alkool dhe kërcnoi me vrasjen e secilit që do të pinte. Kjo vrasje do të bëhej në vendin e ngjarjes.

12. Në datën 21 të vitit 1074H (1663G), pas 37 ditëve rrethimi, osmanlët arrijnë të mbisundojnë kalanë Uvifar, në veri-perëndim të Budapestit. Kjo kala ishte nën gjermanët dhe u numëronte si më e fortifikuara në Europë. Ky mbisundim ishte çelës që edhe 30 kala tjera të gjermanëve t'i dorëzohen shtetit osman.

13. Në datën 24 të vitit 1109H (1697 G), ushtria osmanë pëson një disfatë katastrofave nga gjermanët në betejën "Zenta" (fshat në jug të Hungarisë). Ranë shehidë 20 000 ushtarë dhe u fundosën 10 000 të tjerë. Për këtë disfatë "meritat" i kishin disa tradhtarë brenda komandantëve osmanli.

14. Në datën 13 të vitit 1293H (1876G), shkencëtari amerikano-skotlandez Aleksandar Graham Bill zbuloi telefonin.

15. Në datën 17 të vitit 1355H (1936G), qeveria franceze sjellë vendimin se gjuha arabe në Algjeri është gjuhë e huaj. Ky vendim ishte vazhdimësi e ligjeve tjera që sjellte okupatori francez për luftimin e gjuhës arabe dhe asimilimin e algerianëve në përgjithësi.

16. Në datën 19 të vitit 1355H (1936G), Italia lajmëroi se Etiopia është nën sundimin e saj. Etiopisë, Eritresë dhe Somalisë, Italia i kishte vënduar emrin Afrika Lindore Italiane. Këtë okupim e verifikojnë edhe disa shtete evropiane sikur Gjermania, Hungaria dhe Austria.

17. Në datën 9 të vitit 1365H (1946G), Shqipëria u shpallë republikë popullore pasi që ishte mbretëri. Kryetar i saj u bë Enver Hoxha.

18. Në datën 3 të vitit 1380H (1960G), Liga Arabe solli vendimin që Iranin ta bojkotojnë ekonomikisht, për shkak se pranoi shtetin Izraelit dhe vendosi që të ketë marrëdhënie diplomatike me të.

19. Në këtë muaj vdiqën edhe tre personalitete me peshë te myslimanët. Në datën 8 /Safer/1423 - (20/Prill/2002) vdiq Hattabi, komandanti i luftëtarëve arab në Çeçeni, prej helmit të një tradhtari çeçen. Pas dy viteve (1/Safer/1425 – 22/Mars/2004) forcat izraelite me helikopterë ushtarak arritën të vrasin një 66 vjeçar të hendikepuar, vranë udhëheqësin e lëvizjes "Hamaz" Ahmed Jasinin. Pas 26 ditëve, forcat izraelite vranë edhe Dr. AbdulAziz Rentisin, komandant i lëvizjes "Hamaz" që erdhi menjëherë pas Ahmed Jasinit. Allahu i mëshiroftë që të gjithë.

Përgatiti: Omer Berisha

Besimi në botën e fshehtë

Imani është fjalë dhe vepër. Është besimi i prerë i zemrës në Allahun, Pejgamberin e Tij si dhe në gjithë atë që është përmendur në shariat, pa patur pikë dyshimi. Pas këtij veprimi të zemrës, gjymtyrët e trupit duhet ta pasojnë atë dhe kështu të përputhet e brendshmja me të jashtmen e njeriut. Allahu, subhanehu ve teala, thotë: "Besimtarë janë vetëm ata që i besuan All-llahut, të dërguarit e Tij, e mandej nuk dyshuan dhe për hir të All-llahut luftuan me pasurinë dhe me jetën e tyre. Të tillë janë ata të vërtetë." (Huxhurat, 15) Ky besim i prerë duhet të jetë në diçka që është e fshehtë prej njerëzve. Besimi në të fshehtën (gajbin) është shkaku i mbivlerësimit të disa njerëzve ndaj tjerëve, për këtë arsye është mirë të mësojmë se ç'është gajbi dhe në sa lloje ndahet ai.

Kuptimi i nocionit gajb (botë e fshehur)

Me fjalën gajb nënkuptohet gjithçka që nuk mund të kapet me shqisat e njeriut, qoftë ajo një gjë që s'mund ta dijë askush pos Allahut, apo një gjë e cila mund të mësohet nga shpallja hyjnore.

Diçka prej gajbit njeriu mund ta perceptojë me analizat e tij mendore apo me mjete të ndyshme moderne, si për shembull zgjërimi i perceptimit të gjërave të imta me mikroskop dhe mjete të tjera. Kjo ka të bëjë me gajbin relative siç do ta përmendim më poshtë në llojet e gajbit.

Rëndësia e gajbit:

Besimi në gajb është prej veçorive dalluese të njeriut. Në perceptimin e gjërave të dukshme merr pjesë edhe kafsha, andaj besimi në të padukshmen është veçori e njeriut. Për këtë arsye, prej gjërave kryesore të rrëndësishme në fetë me prejardhje qiellore ishte besimi në gajb. Në ligjin e shpallur nga Allahu ka shumë gjëra të fshehta e të cilat nuk mund të kuptohen vetëm nëpërmjet shpalljes hyjnore, siç janë fjalët që tregojnë për Allahun, cilësitë e Tij, veprat e Tij, për shtat qiejt dhe çka ka në to, për melekët, për pejgamberët, për Xhennetin dhe Xhehnemin, për djajtë e për xhinët dhe gjëra tjera për ta cilat na tregoi Pejgamberi, salallahu aleji ve selem.

Llojet e gajbit:

1. gajbi i përgjithshëm: këtu përfshihen gjërat që nuk mund t'i perceptojë njeriu me shqisat dhe mjetet e tij. Ky lloj ndahet në dy nënlloje:

a) gjërat për të cilat Allahu na tregoi nëpërmjet shpalljes, siç janë djajtë dhe xhinët dhe gjërat tjera që lidhen me to. Allahu, subhanehu ve teala, thotë: "Thuaj: "Mua më është shpallur se një grup i vogël nga xhinët i vuri veshin dhe dëgjoi (Kur'anin) dhe (kur u kthyen te të vetët) thanë: "Ne kemi dëgjuar një Kur'an që mahnit, që udhëzon në të vërtetë, andaj ne i besuam atij dhe Zotit tonë, kurrsesi nuk do t'ia shoqërojmë më askë". (Xhin, 1,2)

b) gjërat që Allahu nuk ia tregoi askujt prej krijesave të Tij, as ndonjë pejgamberi e as ndonjë meleku. Për këtë bëhet fjalë në ajetin kur'anor: "Çelësat e fshehtësive janë vetëm te Ai, atë (fshehtësinë) nuk e di kush pos Tij." (En'am, 59) Shembull për këtë lloj: momenti i ndodhies së kijametit, vdekja - koha, vendi dhe shkaku i saj, disa emra të Allahut, e tjerë. Allahu, subhanehu ve teala, thotë: "S'ka dyshim se vetëm All-llahu e di kur do të ndodhë kijameti, Ai e di kur e lëshon shiun. Ai e di se ç'ka në mitra (të nënave), nuk e di kush pos Tij se çka do të ndodhë (çka do të punojë) nesër, dhe askush nuk e di, pos Tij, se në ç'vend (ose kohë) do të vdesë. All-llahu është më i dijsmi, më i njohuri." (Llokman, 34).

2. gajbi i përkufizuar relativ: këtu përfshihen gjërat që vetëm për disa njerëz janë të fshehta, si për shembull ndodhitë e ndryshme historike, ato janë gajb për ata që nuk i dijnë. Për këtë arsye Allahu, subhanehu ve teala, i tha Pejgamberit, salallahu aleji ve selem, pasi që i tregoi për familjen e Imranit: "Këto janë nga lajmet e fshehta (të hershme) që po t'i shpallim ty. Ti nuk ishe ndër ta kur i hidhnin shortet se kush prej tyre do të bëhej kujdestar i Mejremes, nuk ishe pranë tyre as kur ata ziheshin mes vete". (Ali Imran, 44)

3. gajbi i përkufizuar jorelativ: këtu përfshin gjërat që fshihen prej nesh për shkak largësisë së kohës në të ardhmen, apo largësisë së vendit, dhe mbeten të tilla derisa të largohet kjo pengesë, siç thuhet në ajetin kur'anor: "E kur ia caktuam atij vdekjen, askush tjetër nuk i njoftoi ata (xhinët) për vdekjen e tij, përveç krimbit që e brejti shkopin e tij, e kur u rrëzua ai, për xhinët u bë e qartë se sikur të ishin ata që e dinin të fshehtë, nuk do të vazhdonin të qëndronin në mundimin e rëndë." (Sebe, 14) Ky është tregimi i vdekjes së Sulejmanit, alejhi selam.

Shembuj tjerë për gjëra që janë gajb:

- shpirti, Allahu, subhanehu ve teala, thotë: "Të pyesin ty për shpirtin; Thuaj: "Shpirti është çështje që i përket vetëm Zotit tim, e juve ju është dhënë fort pak dije". (Isra, 85)
- shenjat e kijametit që nuk kanë ndodhur sikur: dalja e dexhalit, kafshës së tokës e tjerë.

Agim Bekiri

Pyetje dhe përgjigje

Ryshfeti

Numri: 1206 Data: 04.03.2006

Pyetje: A lejohet dhënia e dhuratave dhe të hollave për të fituar në tender ose ankand (aukcion ose licitacion)?

Përgjigje: Falënderimi i takon All-llahut. . .

Një punë e tillë nuk lejohet, dmth. dhuratat që jepen gjatë ankandit dhe tenderit nuk duhen të pranohen as nga japësi e as nga marrësi sepse është udhë drejtë mashtrimit duke i dhënë përparësi atij që jep para atij që nuk jep e i cili ndoshta më tepër e meriton tenderin.

Numri: 1205 Data: 04.03.2006

Pyetje: Unë punoj në një institucion dhe puna ime është të dërgoj kërkesat tona tek firmat prej të cilëve në e blejmë atë që është e nevojshme për institutin tonë. Vendimin përfundimtar për mallin që duhet blerë, për sasinë dhe çmimin e vendos komisioni i caktuar për atë gjë. Puna ime është që unë atë kërkesë të botuar ta çoj te firmat që na furnizojnë. Nëse firma që na furnizon me jep dhuratë si për shembull kalendar ose këmishë a më lejohet që unë ta pranoj.

Përgjigje: Këtë pyetje ia parashtruam dijetarit të njohur Muhammed ibën Salih El Uthejmin duke e shtuar këtë qartësim: Disa kompani të punësuarve tek kompanitë me të cilët bashkëpunojnë u shpërndajnë dhurata si reklamë. Disa prej këtyre dhuratave kanë çmim të lartë të mesëm ose të ulët. A lejohet marrja e tyre. . .

U përgjigji: **Kam frikë që kjo gjë të jetë prej lojërave të fëlliqura të tregut që mundet të çon deri te mashtrimi i atyre që i kanë pranuar këto dhurata. Mendoj që këto gjëra duhen të ndalohen.**

Pyetje: A mundet e njëjta gjë të thuhet edhe për dhuratat që i shpërndajnë firma për njerëzit në përgjithësi pa u përkufizuar me punëtorët në kompanitë me të cilët bashkëpunojnë.

Përgjigje: Nëse këto dhurata i jepen njerëzve në përgjithësi mendoj se nuk ka ndalesë që ato dhurata të pranohen. Problem është nëse këto dhurata përdoren si mjet për të fituar myshterinj duke ua ngushtuar tregun tjerëve. Kjo duhet ndaluar. All-llahut i takon dija e plotë.

Numri: 1204 Data: 04.03.2006

Pyetje: Shoku im është besimtar i mirë të cilin All-llahu e ka sprovuar me punë në sportelet e Ministrisë së financave dhe ai duke dashtë që sa më mirë të kryen punën e tij shpejton procedurën dhe kujdeset që ajo të kryhet në mënyrë sa më të mirë. Si pasojë e këtij angazhimi klientët i ofrojnë dhurata dhe insistojnë që ai t'i pranon ato si shprehje të falënderimit. Refuzimi i tij shpeshherë krijon situata të pakëndshme ku klienti e ngrit zërin duke thënë: Këtë ta jap me qetësi të shpirtit ose vetëm ia gjuajnë paratë në sportel dhe largohen. Ndodhë ndonjëherë që të dy palët të fjalosen.

Pyetja është: Çfarë të bën personi në fjalë dhe paratë që i ofrohen a i ka hallall apo haram? Çfarë i detyrohet të bën me këto para?

Përgjigje: Falënderimi i takon All-llahut...

Këtij nëpunësi nuk i lejohet pranimi i dhuratave për punën që e kryen sepse ato janë rryshfet i ndaluar edhe pse qëllimi i prononcuar nuk është i tillë.

Ai që jep në shumicën e rasteve shpreson t'i lehtësohet puna ose pret sjellje të mirë në rastet e ardhshme.

Sa i përket dhuratës që jepet për shkak të miqësisë ose afërsisë, e që nuk ka lidhje me punën, dhurata e tillë lejohet dhe prej sunnetit është pranimi i saj sepse i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, prante dhuratat dhe shpërblente për të. (Buhari 2585) Kuptimi i fjalës shpërblente për të: lepte diçka si dhuratë.

Dallimi mes dhuratës së lejuar dhe asaj të ndaluar është si vijon:

Nëse njeriut i jepet për shkak të punës apo postit që e mban ajo është e ndaluar. Këtë e kupton njeriu duke i analizuar mundësitë që atë dhuratë ta merr nëse nuk është i punësuar në atë vend pune. Këtë kriter na e ka treguar i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, në hadithin e njohur të Ebu Humejd Es Sa'idiut, radijall-llahu anhu: I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, kishte caktuar një njeri të bën tubimin e zeqatit. Kur e ka kryer punën e tij ka ardhur te i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme dhe i ka thënë: Kjo është për ju ndërkaq këto të tjerat më janë dhuruar.

I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, i tha: Pse nuk qëndrove në shtëpinë e babës dhe nënës dhe nuk prite të shikosh a do të të sjelljet ndonjë dhuratë?

Pas namazit i Dërguari i All-llahut u ngrit në këmbë shqiptoi shehadetin, lavdëroi All-llahun me fjalët që ai i meriton dhe pastaj tha: Disa njerëz në u japim punë dhe pas kryerjes të saj na vijnë duke thënë: Kjo është e juaja ndërkaq ajo tjetra më është dhuruar. (Këto njerëz) pse nuk qëndruan në shtëpinë e babës dhe nënës për të shikuar a do t'u dhurohet diçka? Pasha Atij në dorën e të cilit është shpirti i Muhammedit çdo gjë të cilën njeriu e merr me tradhti do t'i vendoset mbi qafë ditën e Gjykimit edhe nëse është deve, lopë apo dele...

Ky hadith argumenton ndalimin e dhuratave që u jepen punëtorëve për punën që e kryejnë.

Komisioni përhershëm për fetva e ka dhënë fetvanë në vijim:

Cila është dispozita e fesë për personin që merr para duke qenë në punë pa i kërkuar dhe pa bërë ndonjë dredhi që t'i merr ato para? Për shembull kryetari i bashkisë lokale tek të cili vijnë njerëz për të marrë dëshmi banimi në atë bashki dhe ata i japin të holla për atë punë. A lejohet pranimi i tyre dhe këto të holla a janë hallall dhe a merret si argument hadithi i Omerit radijall-llahu anhu, sipas të cilit i dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, i jepte dhuratë Omerit e ai e refuzonte duke thënë: Jepi atij që ka më tepër nevojë se unë. I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, i tha: Merri. Nëse të vjen diçka nga pasuria të cilën ti nuk e ke kërkuar e as që e ke nxitur me sjelljen tënde merre atë dhe pastaj nëse do jepe atë si lëmoshë. Thotë Salimi: Abdull-llahi i biri i Omerit pasi që e dëgjoi këtë hadith asnjëherë nuk kërkonte diçka prej njerëzve e as që e refuzonte atë që i jepej. (Buhari dhe Muslim)

Përgjigje: Nëse gjendja është kështu siç u përshkrua, ajo që i jepet kryebashkiakut është haram sepse është rryshfet. Hadithi i përmendur nuk ka lidhje me temën e kësaj pyetjeje sepse

ka të bëj me pasurinë që jepet nga arka shtetërore me leje të halifës dhe që nuk kërkohet e as që nxitet me sjellje. (Fetava El Lexhne Ed Daime vëll.23, fq. 548)

Si përfundim themi: Shoku yt e ka për obligim t'i refuzon paratë e ofruar pa marrë parasysh insistimin e njerëzve duke u munduar t'ua bën të qartë se një gjë e tillë është haram. Më këtë qëndrim aj do të zbus zemrat e njerëzve duke ndihmuar në përhapjen e qëndrimeve fetare si ky.

Numri: 1203 Data: 04.03.2006

Pyetje: Prindi im punon në një vend të punës në të cilin i ofrohen para dhe dhurata simbolike. Për një kohë ai e ndaloj pranimin e këtyre dhuratave që më vonë përsëri të fillon pranimin e tyre. Thotë: Unë nuk bëj dallime mes atij që më jep dhe atij që nuk më jep. Ju drejtohem me këtë pyetje: 1. Çfarë duhet të jetë qëndrimi ynë ndaj pasurisë që e kemi në shtëpi (ushqim, veshmbathje dhe stoli) dhe a na lejohet neve (familjarëve) të hamë nga ushqimi që i dhurohet? 2. Në një prej rasteve prindi më detyroj të veshi disa nga rrobat që i janë dhuruar. A më lejohet veshja e tyre?

Përgjigje: Falënderimi i takon All-llahut...

Prindit tënd nuk i lejohet të pranohet dhurata që i jepen për shkak të postit që e ka për shkak të hadithit të cilin e transmetuan Buhariu (nr.6636) dhe Muslimi (nr.1832) prej Ebi Humejd Es Sa'idi, radijall-llahu anhu, për rastin kur i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, kishte caktuar një njeri të bën tubimin e zeqatit. Kur e ka kryer punën e tij ka ardhur te i Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme dhe i ka thënë: Kjo është për ju ndërkaq këto të tjerat më janë dhuruar.

I Dërguari i All-llahut, sal-lallahu alejhi ve sel-leme, i tha: Pse nuk qëndrove në shtëpinë e babës dhe nënës dhe nuk prite të shikosh a do të të sjelljet ndonjë dhuratë!

Pas namazit i Dërguari i All-llahut u ngrit në këmbë shqiptoi shehadetin, lavdëroi All-llahun me fjalët që ai i meriton dhe pastaj tha: Disa njerëz në u japim punë dhe pas kryerjes të saj na vijne duke thënë: Kjo është e juaja ndërkaq ajo tjetra më është dhuruar. (Këto njerëz) pse nuk qëndruan në shtëpinë e babës dhe nënës për të shikuar a do t'u dhurohet diçka!? Pasha Atij në dorën e të cilit është shpirti i Muhammedit çdo gjë të cilën njeriu e merr me tradhti do t'i vendoset mbi qafë ditën e Gjykimit edhe nëse është deve, lopë apo dele...

Prindit tënd i thuhet ashtu siç i është thënë njeriut: Pse nuk qëndrove në shtëpinë e babës dhe nënës dhe nuk prite të shikosh a do të të sjelljet ndonjë dhuratë!? Sepse kjo dhuratë nuk të erdhi ndryshe përpos si pasojë e postit që e mban. Nëse puna është kështu ajo dhuratë i takon postit e jo njeriut që e mban atë post.

Dijetari i njohur Ibën Baz, All-llahu e mëshiroftë, ka thënë: Nga ky hadith kuptuam detyrën e çdo punonjësi shtetëror të kryen punën që i është dhënë. Atij nuk i lejohet të merr dhurata që kanë të bëjnë me postin që e mban. Nëse atë e merr le ta vendos në arkën shtetërore (Bejtul Mal) dhe ajo nuk i lejohet si pronë personale. Shkaku i ndalesës është parandalimi i së keqës dhe moszbatimit të emanetit. (Fetava Ulema El Beled El Haram f. 655)

Imam Ahmedi dhe Bejhakui në librat e tyre e kanë shënuar këtë hadith: "Dhuratat e punonjësve janë tradhti" (Albani këtë hadith e ka vlerësuar si të saktë në librin Es Sahih El Xhami' nr. 7021)

Arsyetimi i prindit i cili thotë se këto dhurata nuk ndikojnë në kryerjen e punës nuk e bëjnë të lejuar këtë punë sepse nëse se bashku me pranimin e dhuratës ka edhe padrejtësi atëherë mëkati është akoma më i madh.

Nga aspekti tjetër në arsyetimin e tij se ai nuk bën dallim mes atij që i jep dhe atij që nuk i jep është një gjë diskutueshme sepse dhuratat e kanë ndikimin e tyre në zemrën e njeriut i cili është i paraprirë të don atë që i bën një të mirë. Ka mundësi që kjo dhuratë të ndikon tek prindi yt dhe ai të anon kah njëra palë duke ia dhënë atë që nuk e meriton me rregull. Për këtë shkak ne këshillojmë prindit tënd të ketë frikë All-llahun duke u larguar nga bukuritë e kësaj jete kalimtare.

Atë që e ka sjell në shtëpi nga këto dhurata nuk lejohet të përdoret sepse është pasuri e ndaluar. Rroga që e merr për punën e kryer në atë post dhe ajo që ai e kursen lejohet të përdoret. Sa u përket veshjes që të detyron ta mbash, kjo gjë të lejohet nëse ai e ka blerë me çmimin e rregullt. Nëse atë e ka blerë me çmimi shumë të ulët (zbritje për shkak të postit zyrtar) ose i është dhuruar atëherë mos i vesh ato rroba dhe mundohu që sa më tepër ta këshillosh prindin duke ia kujtuar rrezikun e pasurisë haram si dhe duke e këshilluar të konsultohet me njerëz të ditur. All-llahut i takon dija e plotë.

marrë prej: Islam Q&A të dijetarit Muhammed Salih El Munexhhid
Përktheu: T. Kurtishi

Libri - Katërdhjet hadithe mbi moralin

Ndalimi i bartjes së fjalëve

32. Hudhejfeja, radijall-lahu anhu, thotë: Kam dëgjuar Pejgamberin, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, duke thënë: Bartësi i fjalëve nuk hyn në xhennet.” (Muslimi) Kurse në një transmetim tjetër qëndron “Ai i cili fshehurazi i dëgjon fjalët pastaj i bartë ato nuk hyn në xhennet” (Buhariu)

Allahu, subhanehu ve teala, thotë: “Që është përgojues dhe banë fjalë ndër njerëz”. (Kalem, 11)

Fjala nemime gjuhësisht d.m.th.: përshpëritje, lëvizje e lehtë. Kurse kuptimi terminologjik është: bartja e fjalëve prej njërit te tjetri për të shkaktuar përçarje.

Pra ai i cili e di se bartja e fjalëve është e ndaluar dënohet me privim nga xhenneti ashtu siç dënohet në jetën e varrit. Pejgamberi, sal-lallahu alejhi ve sel-lem, kaloi pranë dy varreve dhe tha: “Këta dy tash po dënohen, jo për diçka të madhe. Njëri prej tyre ka bartë fjalë ndër njerëzit kurse tjetri nuk është kujdesur nga stërpikja me urinë gjatë kryerjes së saj”. (Buhariu dhe Muslimi)

Atij që dikush i sjell fjalë nga njerëzit duhet që të mos i besoj ato e as që të mendoj keq për atë që i janë bartë fjalët, as të mos mundohet t'i verifikoj ato fjalë, ta ndaloj dhe shëmtoj bartësin e fjalëve, e nëse nuk ndalet nga kjo vepër atëherë duhet ta urrej. Më pas të mos e bëj të njëjtin gabim që e ka bërë bartësi i fjalëve duke i bartë fjalët e tij dhe kështu të bëhet i njëjtë sikur ai.

E tërë kjo nëse nuk ka dobi fetare në bartjen e fjalëve, në të kundërtën bartja e fjalëve është vepër e preferuar ose e obliguar sikur ai i cili vëren ndokënd që mundohet të nëpërkëmbë nderin e ndonjë muslimani ose pasurinë e tij me padrejtësi.

El-Utbe ka thënë: Dëgjova një plakë duke këshilluar djalin e saj: ruaje fshetësinë dhe ke kujdes nga bartja e fjalëve sepse ajo nuk lë miqësi pa e shkatërruar as zili pa e ndezur atë.

Jahja ibën Ebi Kethir ka thënë: Atë që e bën bartësi i fjalëve për një orë nuk mund ta bëj magjistari për një muaj.

Muaviu i tregoi Ahnefit disa gjëra që kishte dëgjuar për të e Ahnefi e ndaloi atë. Muaviu i tha: Më ka treguar njeri i besueshëm, kurse Ahnefi ia ktheu: Njeriu i besueshëm nuk tregon gjëra të neveritura.

Ahmed Muadh Hakkij

Përktheu: Agim Bekiri

(libri: Katërdhjet hadithe mbi moralin, NuN, Shkup, 2005)